

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ของจังหวัดสมุทรปราการ

**The Role of Sub - district Administrative Organization Executive Members
in Promotion Eco-Tourism of Changwat Samut Prakan**

โดย

นางสาวทัศนีย์ บริพิศ

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)

พ.ศ. 2548

ISBN 974-9838-34-3

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
ปริญญา

รัฐศาสตร์ สาขา รัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชา

เรื่อง บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ของจังหวัดสมุทรปราการ

The Role of Sub-district Administrative Organization Executive Member in
Promotion Eco-Tourism of Changwat Samut Prakan

นามผู้วิจัย นางสาวทัศนียา บริพิศ

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปภาณี จิตวัฒนา, คม. สค.ม.)

กรรมการ
(อาจารย์สุทธิศักดิ์ สิ้นธนาภา, D.P.A.)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ไศวัตรี ณ ถลาง, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา
(รองศาสตราจารย์จตุพร บานชื่น, M.S.S.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

.....
(รองศาสตราจารย์วินัย อางคงหาญ, M.A.)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ ๙ เดือน มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ทัศนียา บริพิศ 2548: บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์)
สาขารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ ปรธานกรรมการที่ปรึกษา:
รองศาสตราจารย์ปพนัฒิ จูติวัฒนา, คม., สค.ม. 101 หน้า
ISBN 974-9838-34-3

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วน
ตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ ศึกษาเปรียบเทียบตามปัจจัย
ด้านบุคคลและปัจจัยด้านการท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดย
การสุ่มตัวอย่างจำนวน 247 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ F-test (One-Way ANOVA) คำนับสำคัญทาง
สถิติกำหนดไว้ที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่มีอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า
ปัจจัยด้านบุคคล การศึกษามีผลต่อการมีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนอายุ, ประสบการณ์
และวิสัยทัศน์ไม่มีผลต่อบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านการท่องเที่ยวพบว่าความรู้ด้าน
การส่งเสริมการท่องเที่ยวมีผลต่อบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว
และด้านรูปแบบการท่องเที่ยวไม่มีผลต่อสมมติฐาน

ทัศนียา

บริพิศ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อปรธานกรรมการ

31 / 1 1111 2548

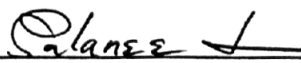
Thussaneeya Boripis 2005: The Role of Sub-district Administrative Organization Executive Members in Promotion Eco-Tourism of Changwat Samut Prakan.
Master of Arts (Political Science), Major Field: Political Science,
Department of Political Science and Public Administration. Thesis Advisor:
Associate Professor Palanee Dhithivatana, M.Ed., M.A. 101 pages.
ISBN 974-9838-34-3

The purpose was to study about the level of the role of sub-district Administrative Organization Executive Members in Promotion Eco-Tourism of Changwat Samut Prakan. Personal and tourism factors were also compared. The sample size was 247 persons. The instrument used to collect data was a questionnaire. A software program was used to analyze data with the statistics of percentage, means, standard deviation, t-test and F-test (One-way ANOVA) with the significance level set at .05.

Results indicated that the of role of sub-district Administrative Organization Executive Members in Promotion Eco-Tourism was at an average level. In testing the hypothetical questions, tourism knowledge not related to was age, experience and vision was not hypotheses, but education was related.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

311 May 2005

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
สารบัญภาพ	(7)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์	3
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
องค์การบริหารส่วนตำบล	5
บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในท้องถิ่น	10
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	12
จังหวัดสมุทรปราการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด	19
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	29
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	33
กรอบแนวคิดในการวิจัย	34
สมมติฐานในการวิจัย	35
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	36
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	36
กลุ่มตัวอย่าง	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	38
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42
การเก็บรวบรวมข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	43
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	43

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	44
ผลการวิจัย	45
ข้อวิจารณ์	70
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	74
สรุปผลการวิจัย	74
ข้อเสนอแนะ	76
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	78
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	84
ภาคผนวก ข ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ของมาตรฐานความเชื่อมั่น	94

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การสุ่มตัวอย่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดสมุทรปราการ	37
2	จำนวน และร้อยละ จำแนกตามปัจจัยด้านบุคคล	45
3	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความรู้ ด้านแหล่งท่องเที่ยว	47
4	จำนวนและร้อยละของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลด้านรูปแบบ การท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมในการท่องเที่ยวของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 รูปแบบ	49
4	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรื่อง ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	50
5	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเรื่องความรู้ ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว	50
6	จำนวนและร้อยละสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามแหล่งข่าวสารและความถี่ของการรับรู้ข่าวสาร	52
7	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว	54
8	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของ องค์การบริหารส่วนตำบลในการด้านการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว	56

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
9	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการด้านการการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้	58
10	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการรณรงค์และเผยแพร่ข่าวสาร	60
11	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการดำเนินการ การติดตาม ประเมินผล	62
12	สรุปบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว (รวม 5 ด้าน) ตามจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	64
13	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน	65
14	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษา	65
15	การทดสอบความแตกต่างรายคู่ของระดับการศึกษากับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว Scheffe'	66
16	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามประสบการณ์	66
17	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามวิสัยทัศน์	67

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว	67
19	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว	68
20	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยใช้ t-test เนื่องจากความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว มี 2 กลุ่ม คือ ใช่ และไม่ใช่	68
21	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามการรับรู้ข่าวสาร	69
22	ทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการรับรู้ข่าวสารกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว	69
23	สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน	76
ตารางผนวกที่		
1	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานความเชื่อมั่นด้านความรู้ของแหล่งท่องเที่ยว	95
2	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานความเชื่อมั่นด้านความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	96

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
3	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการบริหารจัดการ	97
4	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว	98
5	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้	99
6	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านณรงค์และเผยแพร่ข่าวสารการท่องเที่ยว	100
7	ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านการดำเนินการ ติดตาม ประเมินผล	101

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

9

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

จากกระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศหรือการท่องเที่ยวที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ทำให้ประเทศไทยได้สนใจการอนุรักษ์อย่างจริงจัง เพราะการท่องเที่ยวเข้ามาซึ่งรายได้จำนวนมาก จึงเป็นสาเหตุให้องค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่นได้ให้ความสำคัญจากเดิมเพิ่มมากขึ้น จากกระแสดังกล่าวทำให้จังหวัดสมุทรปราการซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีความหลากหลายของพื้นที่ มีระบบนิเวศที่สมบูรณ์ ก่อให้เกิดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้น จะเห็นได้จากการวางแผนยุทธศาสตร์จังหวัด ปี 2547-25450 (สำนักงานจังหวัดสมุทรปราการ, 2547) หน่วยงานราชการที่รับนโยบายไปปฏิบัติและเป็นกลไกขับเคลื่อนที่สำคัญ อาทิเช่น องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ซึ่งอบต.นั้นมีผู้นำที่มาจากประชาชนในท้องถิ่น และเป็นหน่วยงานที่หารายได้ด้วยการดำเนินงานของอบต.เอง จึงเป็นการนำการท่องเที่ยวเข้ามาในตำบล และเป็นที่มาของการท่องเที่ยวตำบลขึ้น ได้ผลที่ได้รับในด้านดี ได้แก่ การสร้างอาชีพและนำมาซึ่งรายได้ก่อให้เกิดเศรษฐกิจชุมชนและเศรษฐกิจภายในจังหวัดสมุทรปราการโดยมีทิศทางที่ดีขึ้น

ในขณะที่เดียวกันในทางตรงกันข้ามได้ส่งผลกระทบต่อที่เกิดจากการท่องเที่ยว คือ ก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม, ปัญหาทางสังคมจากการขยายตัวของชุมชนและความแออัดของชุมชนและแหล่งท่องเที่ยว รวมถึงวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิมของคนในชุมชน ทำให้สภาพชุมชนและสังคมแย่ ส่งผลกระทบต่อถึงทุกๆ ด้านภายในสังคมเอง

แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้น อบต.ได้มีการนำท่องเที่ยวเชิงนิเวศเข้ามาช่วยแก้ไขปัญหา ซึ่งจะทำการก่อเกิดความสมดุลของทัศนียภาพ สภาพธรรมชาติ สภาพสังคม วัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น จะเห็นได้จากการที่อบต.ได้สร้างแหล่งท่องเที่ยวแหล่งใหม่ เช่น อบต.บางน้ำผึ้ง โดยการดำเนินงานของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลจากเดิมที่เป็นพื้นที่ที่ต่ำทำให้เกิดน้ำท่วมเป็นประจำ เนื่องจากรายได้หลักของคนในชุมชน คือ การทำสวนผลไม้ พื้นที่จึงเกิดความเสียหาย เป็นเหตุให้ทาง อบต. จึงได้ปรับปรุงพื้นที่ใหม่ โดยการถมดินเพิ่มเติม การสร้างที่เก็บกักน้ำ และสร้างแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นเศรษฐกิจตัวใหม่นำมาซึ่งรายได้มาสู่

ชุมชน เช่น การทำการประมง การทำการเกษตร ตลอดจนการดูแลระบบน้ำที่จะก่อให้เกิดน้ำเสีย ทั้งนี้จะทำให้เกิดควมมีศักยภาพภายใต้การดำเนินการของอบต. ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อศึกษาระดับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามปัจจัยด้านบุคคล ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยด้านการท่องเที่ยวกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษาเรื่องบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล สามารถนำผลที่ได้นำไปออกแบบลักษณะการทำงานด้านการท่องเที่ยวภายในองค์กร และการส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่บุคลากรในท้องถิ่น และนำข้อผิดพลาดไปปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษานี้ได้มุ่งศึกษาถึงบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ของจังหวัดสมุทรปราการในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากร การฝึกอบรมและการส่งเสริมการเรียนรู้ การรณรงค์และเผยแพร่ความรู้ การดำเนินการติดตามผล โดยเก็บข้อมูลจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลที่ได้รับตำแหน่งสมาชิกฯ โดยได้รับการรับรองจากนายอำเภอในปี 2547 โดยมี สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสมุทรปราการ ในปัจจุบันมีจำนวน 647 คน จาก 5 อำเภอ และ 1 กิ่งอำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอพระประแดง อำเภอบางบ่อ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ อำเภอบางพลี และกิ่งอำเภอบางเสาธง ช่วงเวลาในการเก็บข้อมูล คือ การประชุมสมัชชาวิสามัญของ อบต. เดือนพฤศจิกายน - ธันวาคม 2547 วันและเวลานั้นเป็นไปตามแต่ละ อบต. เป็นผู้กำหนด

นียมศัพท์

การวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดศัพท์ที่มีขอบเขตและความหมายเฉพาะไว้ดังนี้

ปัจจัยด้านบุคคล หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

1. อายุ หมายถึง ระยะเวลาในการดำรงชีวิตของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในการดำรงชีวิตอยู่ นับเวลาเป็นปี ตั้งแต่เกิดจนถึง พ.ศ. 2547 ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 30-35 ปี, 36- 40 ปี และ ตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไป
2. ระดับการศึกษา หมายถึง วุฒิการศึกษาขั้นสูงสุดสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) คือ ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
3. ประสบการณ์ในการทำงาน หมายถึง ระยะเวลาในการทำงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) โดยแบ่ง เป็น 3 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 1 ปี, 1-3 ปี และ 3 ปีขึ้นไป
4. ทัศนคติ หมายถึง การคาดการณ์ถึงสถานการณ์ข้างหน้าที่จะเกิดขึ้นในการสร้างแหล่งท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานไว้รองรับนักท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เพื่อที่จะได้เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ

ปัจจัยด้านท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบด้านความรู้เรื่องการท่องเที่ยวและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

1. ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวการท่องเที่ยว หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถกำหนดพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ให้เหมาะสมต่อพื้นที่ และมีเอกลักษณ์ในแหล่งท่องเที่ยวของตนเอง
2. ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสามารถกำหนดการรูปแบบการท่องเที่ยวหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างไรให้เหมาะสมกับพื้นที่ของตนเอง

3. ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสามารถส่งเสริมให้แหล่งของตนให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและธุรกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร หมายถึง สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีการรับรู้ข่าวสารที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในสื่อประเภทต่างๆ เช่น หนังสือพิมพ์, วิทยุ, โทรทัศน์, เอกสารวิชาการ เป็นต้น

บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง การดำเนินงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว การพัฒนาบุคลากร การฝึกอบรมและการส่งเสริมความรู้ การรณรงค์และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของแต่ละ อบต. ในจังหวัดสมุทรปราการ ให้นุ้คคลทั่วไปได้ทราบถึงแหล่งท่องเที่ยวในตำบล

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งท่องเที่ยวที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องและมีผู้รับผิดชอบจากทุกฝ่าย เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดการอนุรักษ์การสร้างจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศ

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

ในการศึกษาวิจัยเรื่องบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารงานส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรปราการ ได้มีแนวคิดที่ต่อไปนี้เป็นแนวทางและกรอบในการศึกษาวิจัย

1. องค์การบริหารส่วนตำบล
2. บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในท้องถิ่น
3. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
4. จังหวัดสมุทรปราการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด
5. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
6. กรอบแนวคิดในการวิจัย
7. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
8. สมมติฐานในการวิจัย

องค์การบริหารส่วนตำบล

ความเป็นมาขององค์การบริหารส่วนตำบล

ตามประวัติความเป็นมา องค์การบริหารส่วนตำบลจัดตั้งขึ้นครั้งแรกในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. 2499 จัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นใช้บังคับเมื่อวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2500 โดยเลือกตำบลที่มีความเจริญจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 59 แห่ง ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล (สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา, ม.ป.ป.)

องค์การบริหารส่วนตำบล นับได้ว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เล็กที่สุดและอยู่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุด องค์การบริหารส่วนตำบลจัดตั้งขึ้นโดย พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๑๗ ซึ่งได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล มาตรา 37 ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบล มาตรา 40 ว่า

สภาตำบลที่มีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกัน 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า ปีละ 150,000 บาท หรือ ตามเกณฑ์รายได้เฉลี่ยของสภาตำบลที่ได้มีประกาศของกระทรวงมหาดไทยไว้ อาจจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้ การจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลให้ทำโดยประกาศของกระทรวงมหาดไทยที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา จะต้องระบุชื่อและเขตขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ในประกาศด้วย องค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น (นันทวัฒน์, 2545: 37)

อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 3 พ.ศ. 2546 (กลุ่มงานท้องถิ่น, 2546: 16 -18)

1. หน้าที่ทั่วไป

1.1 การพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

2. หน้าที่ที่กฎหมายบังคับ

2.1 จัดให้มีและบำรุงทางน้ำและทางบก

2.2 การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

2.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

2.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

2.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

2.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กและเยาวชน ผู้สูงอายุและพิการ

- 2.7 คุ้มครอง ดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- 2.9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

3. ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบลอาจจัดทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังต่อไปนี้

- 3.1 ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภคและการเกษตร
- 3.2 ให้มีและบำรุงไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
- 3.3 ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
- 3.4 ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจและสวนสาธารณะ
- 3.5 ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกร และกิจการสหกรณ์
- 3.6 ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- 3.7 บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร
- 3.8 การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- 3.9 หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล
- 3.10 ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม
- 3.11 กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์
- 3.12 การท่องเที่ยว
- 3.13 การผังเมือง

หน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา 66 มาตรา 67 และมาตรา 68 นั้น ไม่เป็นการตัดอำนาจหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม หรือองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐในอันที่จะดำเนินกิจการใดๆ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในตำบล แต่ต้องแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบลทราบล่วงหน้าตามสมควร หากองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการดังกล่าวให้คำแนะนำขององค์การบริหารส่วนตำบลไปประกอบการพิจารณาดำเนิน กิจการนั้นด้วย

การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อ จัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผลการปฏิบัติงาน และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยกรณีนั้น และหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

รูปแบบการบริหาร

องค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วย สภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะผู้บริหารส่วนตำบล

1. สภาองค์การบริหารส่วนตำบล

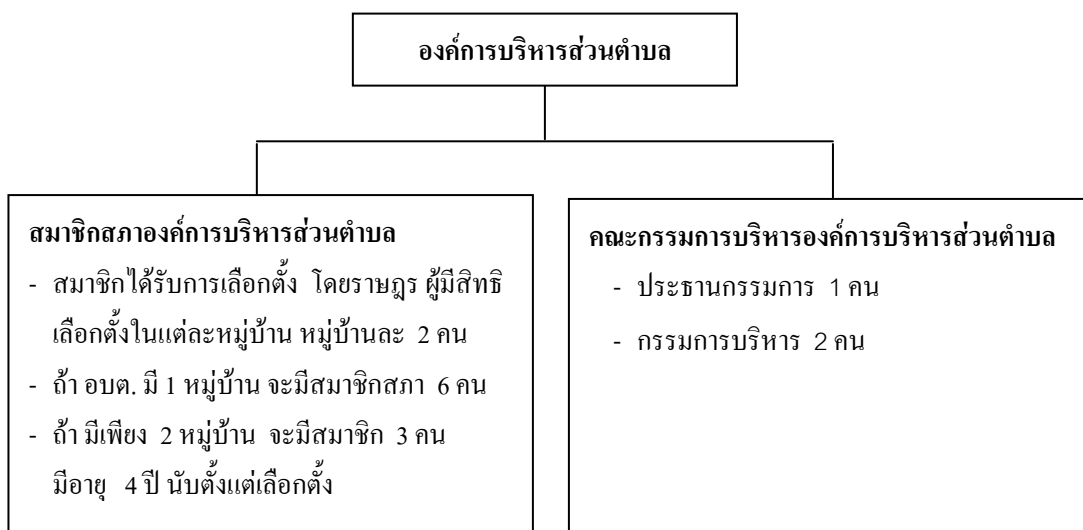
ประกอบด้วย สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งเลือกขึ้นโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น จำนวนอย่างน้อยที่สุด 6 คน แต่จะมีจำนวนมากเพียงใดขึ้นอยู่กับจำนวนหมู่บ้านในเขต ตามเกณฑ์ดังนี้

2. คณะผู้บริหารส่วนตำบล

คณะผู้บริหารส่วนตำบล มีจำนวน 3 คน ซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วเสนอให้นายอำเภอแต่งตั้งประกอบด้วย

1. นายกองกิจการบริการส่วนตำบล	จำนวน 1 คน
2. รองนายกองกิจการบริหารส่วนตำบล	จำนวน 2 คน

โดยจะเห็นได้จากโครงสร้างดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบล

ที่มา: กรมการปกครอง (2546: 82)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล มีฐานะเป็นผู้แทนองค์การบริหารส่วนตำบล ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ตามลำดับที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบล แต่งตั้งเป็นผู้รักษาราชการแทน

คณะผู้บริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง หรือว่างลงให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบล เลือกสมาชิกสภาเป็นคณะผู้บริหารส่วนตำบลให้นายอำเภอแต่งตั้งภายใน 15 วัน

จากที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลประกอบด้วยสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลและคณะกรรมการบริหารส่วนตำบล ซึ่งสมาชิกจะมาจากการรับเลือกจากจำนวนประชาชนในหมู่บ้านนั้น ๆ และคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลมาจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยมีตำแหน่งเป็นนายก 1 คน และ รองนายก 2 คน ได้รับการรับรองจากนายอำเภอ อำนาจหน้าที่คือ ถ้านายกไม่สามารถปฏิบัติงานได้ให้รองนายกเป็นผู้ปฏิบัติงานแทน

บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในท้องถิ่น

บทบาททางตรงตามกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่น

กฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดอำนาจ และหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่น พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (8) กำหนดให้เทศบาล เมืองพัทยา และ องค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาตรา 17 (14) กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดอำนาจและหน้าที่ในการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยว มาตรา 18 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548)

บทบาทขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นด้านการประชาสัมพันธ์

การประชาสัมพันธ์เป็นหนึ่งในมาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่สำคัญมาก คือ การประชาสัมพันธ์ท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ในแต่ละท้องถิ่นมีแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อีกจำนวนมากที่ยังไม่เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป ทั้งที่เป็นแหล่งที่มีคุณค่าและความสำคัญสูง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานที่อยู่ใกล้ชิดและมีหน้าที่โดยตรงในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของท้องถิ่น จึงควรให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ท้องถิ่นเพิ่มขึ้น โดยสามารถดำเนินการประชาสัมพันธ์ได้หลายรูปแบบ ทั้งการประชาสัมพันธ์ตามสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ สื่อสิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น และอาจประชาสัมพันธ์ใช้คนแนะนำ หรือป้ายโฆษณา (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548)

บทบาทการส่งเสริมการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นด้านการศึกษา

ทางตรง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่จัดการศึกษาในท้องถิ่นตนเอง ได้ตามกฎหมายดังนี้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 16 (9) มาตรา 17 (6) กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดการศึกษาซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดให้สถานศึกษามีหลักสูตร และกิจกรรมซึ่งในการจัดการศึกษาดังกล่าว ควรให้ความสำคัญกับทรัพยากรแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในท้องถิ่น ทั้งด้านธรรมชาติ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548)

บทบาทด้านการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ตามกฎหมายปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งในการจัดการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้ขยายตัวและเกิดผลดีได้นั้น จำเป็นต้องมีการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548)

1. ด้านความสะดวกในการเข้าถึงแหล่ง ควรดำเนินการให้มีความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1.1 ถนนที่เข้าสู่แหล่งหรือภายในแหล่ง ควรดำเนินการจัดให้มี หรือปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดี

1.2 พาหนะที่เข้าถึงแหล่ง ควรดำเนินการให้มีพาหนะหลากหลายประเภทเข้าถึงแหล่ง ได้ เช่น รถบัส รถยนต์ 4 ล้อ รถสามล้อ เรือ เป็นต้น

1.3 พาหนะรับจ้างที่เข้าถึงแหล่ง ควรดำเนินการให้มีพาหนะรับจ้างหลากหลายประเภทเข้าถึงแหล่งได้ เช่น ะโดยสารประจำทาง เรือประจำทาง รถรับจ้างเช่าเหมา เป็นต้น

1.4 ป้ายชี้ทางเข้าสู่แหล่ง ควรดำเนินการให้มีหรือเพิ่มจำนวน จากการศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว

2. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่ง ควรดำเนินการให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นต่อนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้แหล่ง เช่น น้ำประปา ไฟฟ้า และโทรศัพท์สาธารณะ ควรจัดให้มีเพียงพอและกระจายทั่วถึง ภาชนะรองรับขยะ ควรจัดให้มีภาชนะรองรับขยะทั้งแบบมีฝาปิดและแบบแยกขยะอย่างเพียงพอ และมีการกำจัดสม่ำเสมอ สถานที่จอดรถ และทำเทียบเรือ ควรจัดให้มีเพียงพอหรือปรับปรุงให้อยู่ในสภาพดีมีการจัดระเบียบการจอดเป็นสัดส่วน ที่พักผ่อน ควรจัดให้มีหรือเพิ่มจำนวนให้เหมาะสมกับสภาพของแหล่งกลมกลืนกับธรรมชาติ ที่พักผ่อน (ศาลาและที่นั่ง) ควรจัดให้มีหรือเพิ่มจำนวนให้เหมาะสมกับสภาพของแหล่ง และรักษาความสะอาดและความปลอดภัย ร้านอาหารและเครื่องดื่ม ร้านของที่ระลึก ห้องน้ำ

3. ด้านสภาพแวดล้อมของแหล่ง ควรดำเนินการป้องกันและดูแลรักษาสภาพธรรมชาติ ควรดำเนินการป้องกันและดูแลรักษาสภาพธรรมชาติระบบนิเวศ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และ ศิลปกรรมของท้องถิ่นให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์และควบคุม ป้องกันและกำจัดมลภาวะ

4. ด้านคุณค่าและความสำคัญ ควรมีมาตรการดูแลรักษาคุณค่าทางธรรมชาติ วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศิลปกรรม และการเพิ่มการจัดกิจกรรมเสริมคุณค่าดังกล่าว

5. ด้านการตอบรับของคนในท้องถิ่น ควรดำเนินการให้คนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วม ในกิจกรรมของแหล่ง เต็มใจต้อนรับนักท่องเที่ยว ร่วมมือในการรักษาเอกลักษณ์ของท้องถิ่น และ คนส่วนใหญ่ในท้องถิ่น

6. ด้านการจัดการ ควรดำเนินการให้มีหรือเพิ่มการจัดการ

6.1 การให้การศึกษาหรือ การสื่อความหมาย ควรจัดให้มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว วิทยากร ป้ายความรู้ ฐานความรู้ นิทรรศการ พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด สื่อสิ่งพิมพ์ จุดชมวิว เส้นทางศึกษาธรรมชาติ เป็นต้น

6.2 การดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม ควรดำเนินการคุ้มครอง บำรุงรักษา ฟื้นฟู และ ควบคุมจำนวนให้เหมาะสม

6.3 องค์กรในการจัดการ ควรดำเนินการให้องค์กรที่เกิดจากความร่วมมือของคนใน ท้องถิ่นมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

การดำเนินการดังกล่าว จะช่วยเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้สามารถ รองรับการท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้น และช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้มีบุคคลหรือองค์กรต่าง ๆ ได้ให้ความหมายและคำจำกัดความไว้ ดังนี้

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีความหมายในวงการท่องเที่ยวและในวงวิชาการของประเทศไทย เช่น การท่องเที่ยวเพื่อการรักษาระบบนิเวศ การท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเพื่อการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ฯลฯ ได้หมายถึง การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่ใดที่หนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาชื่นชมและเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ สภาพธรรมชาติ สภาพสังคม วัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นบนพื้นฐานความรู้และความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2538: 11)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวที่เข้าไปสัมผัสกับธรรมชาติซึ่งต้องการได้ความรู้ทางนิเวศวิทยาจากผู้ที่มีความรู้เรื่องนั้นอย่างแท้จริง เพื่อให้ นักท่องเที่ยวที่เข้าไปมีความรู้เพิ่มขึ้น รวมถึงการสัมผัสสภาพธรรมชาติ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรในท้องถิ่นและความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นที่ต้องการรักษาไว้ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2539)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการเดินทางที่มีจุดประสงค์เพื่อการเยี่ยมชมพื้นที่ที่ธรรมชาติก่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและประวัติความเป็นมาตามธรรมชาติของสิ่งแวดล้อม โดยระมัดระวังไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ ในขณะเดียวกันก็ก่อให้เกิดโอกาสทางด้านเศรษฐกิจที่จะให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเป็นประโยชน์ต่อประชาชนในท้องถิ่น (สมาคมการท่องเที่ยวอนุรักษ์, 2540)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวเกี่ยวกับพื้นที่ธรรมชาติและอาจรวมไปถึงแหล่งประวัติศาสตร์ โบราณคดีและวัฒนธรรมที่ปรากฏ โดยมุ่งเน้นคุณค่าธรรมชาติหรือลักษณะเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ไม่ใช่เน้นที่การเสริมแต่ง, การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เป็นการท่องเที่ยวที่มีผู้ดูแลรับผิดชอบจากทุกฝ่าย นักท่องเที่ยวได้สัมผัสการเรียนรู้กับสภาพแวดล้อมโดยตรง เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้สภาพธรรมชาติและใช้ประโยชน์กลับคืนสู่ธรรมชาติและ การอนุรักษ์ธรรมชาติ ในขณะเดียวกันจะเอื้อประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นทั้งทางตรงและทางอ้อม (ดร.รชนี, 2547)

จากนิยามต่าง ๆ ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สรุปจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว ทั้งที่เป็นแหล่งธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรม เป็นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่ไปกับชุมชนสืบไป

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้น มีองค์ประกอบหรือปรัชญา 4 ประการ (สุรเชษฐ์, 2538: 27) คือ

1. Ecologically Senstive หมายถึง จิตสำนึกหรือความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ มีผู้รับผิดชอบ ได้แก่ ผู้ประกอบการ หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับพื้นที่ นักท่องเที่ยว และผู้ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในส่วนต่าง ๆ เพราะฉะนั้นการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จึงต้องนำส่วนประกอบ ในเรื่องความรับผิดชอบต่อจิตสำนึกเข้ามาผูกยึดติดกับแนวทางหรือวิธีการจัดการที่จะจัดทำขึ้น

2. Low Impact หมายถึง เกิดผลกระทบน้อยหรือต่ำ ตรงกันข้ามกับการท่องเที่ยวแบบ Mass – tourism ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันซึ่งมีโอกาสที่จะเกิดผลกระทบค่อนข้างสูง เพราะฉะนั้นทำอย่างไรให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เกิดผลกระทบน้อยที่สุด ทั้งนี้หมายถึงไม่ควรจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกขนาดใหญ่ ถาวร หรือมีปริมาณค่อนข้างมาก แต่จะเน้นสิ่งอำนวยความสะดวกขนาดเล็ก มีความสะดวกสบายพอสมควร สอดคล้องผสมกลมกลืนไปกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3. Education หมายถึง จะต้องมีการบริการข้อมูลข่าวสารเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่นักท่องเที่ยวหรือผู้เข้าไปใช้ประโยชน์ เช่น ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติ ควรจะมีทางเดินเข้าที่เปิดโอกาสให้คนได้ออกไปสัมผัส เรียนรู้ธรรมชาติ มีเอกสารข้อมูลพกติดตัวไปเป็นคู่มือในการเดินทางศึกษาหาความรู้ เช่น คู่มือคู่มือสัตว์ คุนุก คุพืชมพรรณ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของธรรมชาติที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่นั้น

4. Local Benefit หมายถึง การกระจายรายได้ไปสู่คนท้องถิ่น คือ เปิดโอกาสให้คนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการ ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ตั้งแต่ระบบที่พัก อาหาร สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จนกระทั่งการเป็นมัคคุเทศก์ในท้องถิ่น ผู้นำทาง หรือผู้ให้บริการระหว่างที่นักท่องเที่ยวอยู่ในพื้นที่ นอกจากนั้นคนท้องถิ่นจะต้องได้รับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมจากการท่องเที่ยว

นอกจากนั้น ยังมีแนวคิดพื้นฐานในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือหลักการที่ควรพิจารณาอยู่ 5 ประการ ซึ่งสามารถนำมาวางแผนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (ศูนย์วิจัยป่าไม้, 2540: 4)

1. การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพธรรมชาติและท้องถิ่น ด้วยเหตุที่จุดขายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศขึ้นกับสภาพธรรมชาติและเอกลักษณ์ของพื้นที่ ให้ความสำคัญกับการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทที่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติเป็นหลัก ดังนั้น การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกจึงเน้นเฉพาะสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานที่จำเป็นต่อการประกอบกิจกรรมเท่านั้น

2. การจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยว ในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นไปอย่างยั่งยืนต้องมองการจัดการการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่

2.1 การจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวให้รองรับการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน ภายใต้ขีดความสามารถในการรองรับของพื้นที่ โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

2.2 การจัดการด้านการตลาดอย่างยั่งยืน โดยให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่เหมาะสม และรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อทรัพยากรการท่องเที่ยวและการบริการ

2.3 การจัดการด้านการบริการ ทั้งการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การบริการสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนการสื่อความหมายธรรมชาติ

3. การสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถือว่าเป็นปัจจัยพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หากธรรมชาติและระบบนิเวศได้รับความกระทบกระเทือนจากการใช้ประโยชน์ โอกาสที่ธรรมชาติและระบบนิเวศเหล่านั้นจะเสื่อมโทรมลง หรือถูกทำลายด้วยคุณค่าก็มีอยู่สูง ดังนั้นการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความจำเป็นในการปกป้องรักษาธรรมชาติแวดล้อม และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อมให้แก่นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือนจึงเป็นสิ่งที่ต้องจะทำ

4. การเสริมสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศมักเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีความปรารถนาหรือมีแรงจูงใจที่จะศึกษาเรียนรู้และแสวงหาประสบการณ์จากธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น ดังนั้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงต้องควรพิจารณาถึงการจัดให้มีการสื่อความหมายธรรมชาติ เพื่อให้ได้รับข้อมูลข่าวสารและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งในระดับกว้างและระดับลึก เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว เป็นวิธีการสร้างจิตสำนึกเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

5. การยอมรับและการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น การได้รับการยอมรับจากชุมชนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ควรได้รับการพิจารณาให้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่ง ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนท้องถิ่น ในระยะยาวมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อความอยู่รอดของธรรมชาติแวดล้อม สำหรับรูปแบบการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีความเป็นไปได้

หลักการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หลักการพื้นฐานที่สำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 3 ด้าน (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2542: 44 - 48) คือ

1. องค์ประกอบด้านพื้นที่ เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติเป็นหลัก มีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกันกับระบบนิเวศในพื้นที่นั้น

2. องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร การจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและกำจัดมลพิษและการควบคุมและการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต จึงเป็นการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ เป็นการท่องเที่ยวที่เอื้อต่อกระบวนการเรียนรู้ โดยมีการให้การศึกษา เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ

ขอบเขตของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศครอบคลุมถึงองค์ประกอบหลัก 4 ประการ คือ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540: 17)

1. เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ (Nature – based) เป็นหลักที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ทั้งนี้รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศในพื้นที่นั้น ๆ

2. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน (Sustainable management) เพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม การจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมการอนุรักษ์ทรัพยากร การจัดการสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต

3. เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ (Learning process) ตลอดเวลา โดยมีการให้การศึกษา ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว และประชาชนในท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง

4. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชน (Involvement of local community people participation) เพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อท้องถิ่น โดยหมายรวมถึงการกระจายรายได้ การยกระดับคุณภาพชีวิต และการได้รับผลตอบแทนเพื่อกลับมาบำรุงรักษา จัดการแหล่งท่องเที่ยว และในที่สุดแล้วท้องถิ่นสามารถควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยสามารถแบ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศดังนี้ (เสกสรร, 2545: 11)

1. กิจกรรมหลัก ประกอบด้วย

- 1.1 กิจกรรมการเดินป่า
- 1.2 กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ
- 1.3 กิจกรรมการถ่ายรูป บันทึกเทปวิดีโอ เทปเสียงธรรมชาติ
- 1.4 กิจกรรมส่อง / ดูนก
- 1.5 กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ
- 1.6 กิจกรรมศึกษาท้องฟ้าและดาราศาสตร์
- 1.7 กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ
- 1.8 กิจกรรมพายเรือ/ เรือคายัก/ เรือใบ/ เรือใบ
- 1.9 กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น
- 1.10 กิจกรรมดำน้ำลึก

2. กิจกรรมเสริม สำหรับกิจกรรมเสริมนั้นเป็นกิจกรรมที่จัดทำขึ้นเพื่อเสริมโปรแกรมการท่องเที่ยวให้น่าสนใจ และสร้างจุดเด่นให้กับกิจกรรมหลักนั้น ๆ ซึ่งมีกิจกรรมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 2.1 กิจกรรมชมทิวทัศน์ธรรมชาติในบรรยากาศที่สงบ
- 2.2 กิจกรรมขี่จักรยานตามเส้นทางธรรมชาติ
- 2.3 กิจกรรมปีน / ไต่เขา
- 2.4 กิจกรรมพักผ่อนด้วยเต็นท์
- 2.5 กิจกรรมเครื่องร้อนขนาดเล็ก
- 2.6 กิจกรรมล่องแพยาง
- 2.7 กิจกรรมการพักผ่อนรับประทานอาหาร
- 2.8 กิจกรรมที่เขื่อนน้ำตก
- 2.9 กิจกรรมวินด์เซิร์ฟ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ยังเป็นแนวคิดที่จะทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมธรรมชาติ ศึกษาและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะช่วยสร้างรายได้ซึ่งรายได้ส่วนหนึ่งรัฐจะสามารถนำมาใช้ในโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพ

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่หลากหลาย แต่ทั้งหมดก็ต้องอาศัยธรรมชาติหรือวัฒนธรรมที่ปรากฏดั้งเดิมเป็นทรัพยากรพื้นฐานรองรับกิจกรรม กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะเน้นเรื่องของการเรียนรู้และได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมดั้งเดิมเป็นหลัก (ดร.รชนี และ สุรเชษฐ์, 2539) ได้มีการแบ่งกลุ่มกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งมีทั้งกิจกรรมหลักและกิจกรรมเสริมคือ

1. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นกิจกรรมหลัก
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวเน้นการได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติ
3. กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการผจญภัยตื่นเต้นท้าทายธรรมชาติ

ซึ่งกิจกรรมที่ 2 และ 3 ถือเป็นกิจกรรมเสริม ซึ่งจะต้องเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องและเป็นไปได้ด้วยกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กล่าวคือ เป็นกิจกรรมที่กระทำในพื้นที่ธรรมชาติ มีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวต่อกลุ่มต่อกิจกรรม เพื่อไม่ให้สร้างผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมธรรมชาติ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เช่น การเดินป่า การศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมถ่ายรูปธรรมชาติ บันทึกเทปวิดีโอ เทปเสียงธรรมชาติ กิจกรรมดูนก กิจกรรมศึกษา/เที่ยวถ้ำ กิจกรรมศึกษาท้องฟ้าและดาราศาสตร์ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ กิจกรรมพายเรือลักษณะต่าง ๆ กิจกรรมเล่นเรือใบ กิจกรรมดำน้ำ และกิจกรรมศึกษาเรียนรู้วิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชุมชนในแหล่งนั้นๆ

กิจกรรมการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องอีกประเภทหนึ่งที่สำคัญคือการประกอบกิจกรรมเช่นกัน แต่มีได้เน้นถึงประสบการณ์หรือการเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติมากนัก จัดเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการได้ใกล้ชิดชื่นชมธรรมชาติ และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการผจญภัยตื่นเต้นท้าทายกับธรรมชาติ เช่น กิจกรรมชมทิวทัศน์ธรรมชาติในบรรยากาศที่สงบ กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ตามความเหมาะสม

จากที่กล่าวมา สามารถนำมาสรุปกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กล่าวคือ รูปแบบของกิจกรรมต่าง ๆ สามารถนำมาใช้ประกอบรวมกับการพักผ่อนท่องเที่ยวได้ โดยดูให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมนั้น ๆ เช่น กิจกรรมการเดินป่าควบคู่ไปกับการศึกษาธรรมชาติ นอกจากจะมีกิจกรรมหลักแล้ว เราก็จะมีกิจกรรมอื่น ๆ เสริมเพื่อความหลากหลายของกิจกรรมนั้นๆ

จังหวัดสมุทรปราการและนโยบายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด

สภาพทั่วไปของจังหวัดสมุทรปราการ

จังหวัดสมุทรปราการ เป็นจังหวัดในเขตปริมณฑล ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา บริเวณปากอ่าวไทย ระยะห่างจากกรุงเทพฯ 29 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 1,004.092 ตารางกิโลเมตร หรือ 627, 557 ไร่ มีประชากร 1,059,000 คน ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ปี 2544 (GPP) เท่ากับ 224,315 ล้านบาท เฉลี่ยต่อคนต่อปีเท่ากับ 211,817 บาท โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัด มีสัดส่วนภาคอุตสาหกรรม เท่ากับ 143,384 ล้านบาท หรือ ร้อยละ 64 ภาคเกษตรกรรม ภาคค้าและค้าปลีก ภาคบริการ มีสัดส่วนร้อยละ 8.7 , 6.8, 6.3 ตามลำดับ เนื่องจากจังหวัดสมุทรปราการ เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ในเขตปริมณฑล จึงมีลักษณะทางการพัฒนาที่ได้รับอิทธิพลจากการขยายตัวของกรุงเทพมหานครโดยตรง ในลักษณะการกระจายตัวออกจากชุมชนดั้งเดิมในพื้นที่ชั้นใน ไปสู่พื้นที่ชานเมืองและอาณาเขตรอบนอก พื้นที่เกษตรกรรมถูกพัฒนาเป็นแหล่งรองรับการขยายตัวของธุรกิจการค้า โรงงานอุตสาหกรรม ที่อยู่อาศัย และกิจกรรมทางเศรษฐกิจอื่นๆ เชื่อมโยงกับ

กรุงเทพฯ จนกลายเป็นเขตเศรษฐกิจเดียวกัน โครงสร้างบริการพื้นฐานของภาครัฐและเอกชนได้รับการพัฒนาจนได้มาตรฐานในระดับเดียวกันหรือใกล้เคียงกับกรุงเทพฯ ทั้งด้านระบบสาธารณูปโภคที่อยู่อาศัย โรงเรียน มหาวิทยาลัย สถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนา โรงพยาบาล ตลอดจนข้อมูลข่าวสารหลากหลายประเภทที่เป็นประโยชน์ต่อการตัดสินใจลงทุน เป็นแหล่งสร้างรายได้และการจ้างงานที่สำคัญของจังหวัดและของประเทศ อุตสาหกรรมที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเครื่องจักรกลและการประกอบรถยนต์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (สำนักงานจังหวัดสมุทรปราการ, 2548)

แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ

จังหวัดสมุทรปราการมีการท่องเที่ยวที่เป็นการท่องเที่ยวประเภทการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตำบลบางกระเจ้า อำเภอบางกระเจ้า จังหวัดสมุทรปราการ

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ติดกับแม่น้ำเจ้าพระยา สามารถท่องเที่ยวทางเรือชมสภาพป่าไม้ชายเลนริมแม่น้ำและวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของชุมชนเป็นการท่องเที่ยวทางน้ำทางหนึ่งสวนศรีนครเขื่อนขันธ์ เป็นสวนสาธารณะ สร้างตามมติคณะรัฐมนตรีให้อนุรักษ์พื้นที่บริเวณบางกะเจ้าเป็นพื้นที่สีเขียว (พื้นที่เกษตรกรรม) เนื้อที่ 148 ไร่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการสวนกลางมหานคร ที่รัฐบาลได้มอบหมายให้สำนักนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม ดูแลรับผิดชอบมาตั้งแต่ปี 2534 สภาพโดยทั่วไปมีความร่มรื่น มีปลาในสระน้ำเป็นจำนวนมาก เหมาะแก่การมาพักผ่อนและออกกำลังกาย

ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภอบางน้ำผึ้ง

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ถ้าหากมาจากท่าเรือวัดบางนานอกข้ามฝั่งโดยเรือยนต์ข้ามฟากที่สามารถนำรถจักรยานและจักรยานยนต์ลงเรือข้ามฟาก ขึ้นท่าเรือวัดบางน้ำผึ้งนอก นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ มีถนนเชื่อมต่อระหว่างตำบล 6 ตำบล (พื้นที่ทั้ง 6 ตำบล มีลักษณะคล้ายกระเพาะหมู) ที่ยวมความร่มรื่นของธรรมชาติ ซึ่งเป็นสภาพสวนได้อย่างมีความสุข โดยถนนเพชรหึงษ์ เป็นถนนสายหลักที่สำคัญของเขตกระเพาะหมู

การท่องเที่ยวที่ให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชุมชน

อำเภอพระสมุทรเจดีย์ ตำบลนาเกลือ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ ปลูกทะเล เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญที่ทางจังหวัดฯ ให้การสนับสนุน เป็นโครงการที่นำนักท่องเที่ยวชมทัศนียภาพทางธรรมชาติริมชายฝั่งทะเล ลำคลอง และริมวัง จะเห็นการประกอบอาชีพของชาวบ้านสาขาลา ตำบลนาเกลือ ประกอบอาชีพเลี้ยงกุ้ง หอย ปู ปลา และเพาะชมพระปรางค์ (เจดีย์เอียง)ที่วัดสาขลา หมู่ที่ 3 ตำบลนาเกลือ และบริเวณทั่วไป และทานอาหารทะเลที่ป้อมพระจุลฯ

อำเภอบางพลี ตำบลบางพลีใหญ่ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการตลาดน้ำบางพลี เดิมชื่อ "ตลาดศิริโสภณ" เป็นตลาดเก่าแก่ตลาดหนึ่ง พื้นตลาดเป็นไม้สามารถเดินติดต่อกันได้ยาว 500 เมตร ตั้งอยู่บนฝั่งเหนือของคลองสำโรง มีอายุประมาณ 144 ปี (สันนิษฐานจากประวัติศาสตร์ คนจีนมาตั้งถิ่นฐานที่บางพลีในปี พ.ศ.2400) เป็นตลาดขนส่งสินค้าและผู้โดยสารจากภาค ตะวันออกชายฝั่งทะเลกรุงเทพฯ การเดินทางสมัยก่อนใช้การแจว พายและแล่นใบ การค้าขาย แลกเปลี่ยนจะอยู่ในลำคลองสำโรง ดังนั้นถือว่าตลาดน้ำบางพลีเป็นตลาดน้ำประวัติศาสตร์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีวิถีชีวิตเรียบง่าย และมีวัฒนธรรมมากมาย สมควรอนุรักษ์ให้อนุชนรุ่นหลังได้ศึกษา

อำเภอเมือง ตำบลท้ายบ้าน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ฟาร์มจระเข้และสวนสัตว์สมุทรปราการ ตั้งขึ้นเป็นแห่งแรกของประเทศไทยเมื่อ พ.ศ. 2493 ปัจจุบันเป็นฟาร์มจระเข้ที่ใหญ่ที่สุดในโลก อยู่ในเขตตำบลท้ายบ้าน ซึ่งห่างจากตัวเมืองประมาณ 3 กิโลเมตร ภายในเป็นสถานเพาะเลี้ยงจระเข้ขนาดต่างๆ กว่า 40,000 ตัว มีการแสดงวิธีจับจระเข้ด้วยมือเปล่า ทุกวันตั้งแต่เวลา 09.00-16.00 น. ทุกๆ 1 ชั่วโมง พักเที่ยง วันหยุดเพิ่มรอบ 12.00 น. และ 17.00 น. เวลาการให้อาหารจระเข้ 16.30-17.30 น.

การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม

ตำบลคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ

1. วัดมงคลโคธาวาส (วัดหลวงพ่อบาน)
2. วัดหงษ์ทอง (ป่าชายเลนริมทะเล)
3. ป่าชายเลนหมู่บ้านสีลัง

วัดบางพลีใน ตั้งอยู่ริมคลองสำโรง มีเนื้อที่ประมาณ 35 ไร่เศษ ภายในวัดมีอุโบสถ วิหาร กุฏิสงฆ์ 20 หลัง อาคารเรียนพระปริยัติธรรม 2 ชั้น นอกจากนี้มีหอไตร หอระฆัง ฌาปนสถาน และสุสาน สำหรับปูชนียสถานมีพระประธานในอุโบสถนามว่า "หลวงพ่อด" เป็นพระพุทธรูป ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพสักการะของชาวบางพลีมาเป็นเวลานาน ตามประวัติกล่าวว่าองค์หลวงพ่อด บ้านแหลมเป็นองค์พี่หลวงพ่อดุสิตเป็นองค์กลาง และหลวงพ่อดเป็นองค์น้องสุด เมื่อได้ พระพุทธรูปเป็นมิ่งขวัญของวัดจึงเรียกว่า "วัดบางพลีใหญ่ใน" หรือ "วัดหลวงพ่อด" มาตราบนานทุกวันนี้

ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

วัดราษฎร์บูรณะ ชาวบ้านเรียก "วัดบางปลา" ตั้งอยู่เลขที่ 43 บ้านบางปลา หมู่ที่ 2 ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดคณะสงฆ์ มหานิกาย มีที่ดินตั้งวัด เนื้อที่ 32 ไร่ 2 งาน มีน.ส. 3 อาณาเขต ทิศเหนือยาว 5 เส้น 2 วา ติดต่อกับที่ของเอกชน ทิศใต้ยาว 5 เส้น ติดต่อกับลำคลองบางปลา ทิศตะวันตกยาว 1 เส้น 1 วา ติดต่อกับคลองซอยหลังวัด พื้นที่ตั้งวัด เป็นที่ราบ การคมนาคมสะดวกทั้งทางน้ำและทางบก ภายในมีอาคารเสนาสนะต่าง ๆ

ตำบลบางโหลง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

1. ศาลเจ้าพ่อหนู

ตั้งอยู่ที่หมู่ 5 ต.บางโหลง เป็นศาลเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านทั่วไปมีงานเฉลิมฉลองทุกปี

2. วัดบางโหลงใน

ตั้งอยู่ที่บ้านบางโหลง หมู่ 2 ต.บางโหลง มีเนื้อที่ประมาณ 48 ไร่ มีลักษณะเป็นเกาะสามเหลี่ยมมีน้ำล้อมรอบ การคมนาคมสะดวกทั้งทางน้ำและทางบก ภายในวัดมีอุโบสถกว้าง 8.90 เมตร ยาว 17.50 เมตร กุฏิสงฆ์ 18 หลัง ศาลาการเปรียญไม้สัก หลวงพ่อเพชร และพระสัมฤทธิ์รวม 2 องค์ เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนในแถบนี้ นอกจากนี้ยังมีเจดีย์ใหญ่ 1 องค์ สร้างขึ้นมาพร้อมกับอุโบสถหลังเก่าประมาณ 300 ปีที่ผ่านมา วัดบางโหลงในสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2301 เดิมมีนามว่า "วัดเกาะแก้วสว่างอารมณ์" ได้เปลี่ยนเป็น "วัดบางโหลงใน"

3. วัดบางโหลงนอก

ตั้งอยู่ที่บ้านบางโหลงนอก หมู่ 1 ต.บางโหลง มีเนื้อที่ประมาณ 41 ไร่ ภายในวัดมี อุโบสถกว้าง 8 เมตร ยาว 26 เมตร กุฏิสงฆ์ 14 หลัง ศาลาการเปรียญ แต่เดิมนั้นสันนิษฐานว่าได้ สร้างขึ้นในสมัยอยุธยาตอนปลาย ต่อมาชาวผู้ทำนุบำรุงจึงกลายเป็นวัดร้างไปในที่สุด จนประมาณ พ.ศ.2478 หลวงเลื้อยได้ชักชวนประชาชนมาร่วมกันปฏิสังขรณ์วัด มีพระสงฆ์อยู่ประจำสืบทอดมา จนถึงปัจจุบัน ชาวบ้านนิยมเรียกอีกนามหนึ่งว่า "วัดปากคลอง" ทางวัดได้เปิดสอนพระปริยัติธรรม มาตั้งแต่ พ.ศ. 2578

4. ศาลเจ้าพ่อหลวงคงเพชร

เป็นสถานที่ชาวตำบลบางโหลงและใกล้เคียงมาสักการบูชาเป็นเวลานาน ตั้งอยู่ที่ริม ฝั่งคลองบางโหลง ตามประวัติกล่าวว่า เจ้าพ่อหลวงคงเพชรเป็นแม่ทัพที่มีฝีมือดีในสมัยสุโขทัย ชาว สุโขทัยได้จัดทำศาลเจ้าพ่อหลวงคงเพชรขึ้นเพื่อเป็นที่สักการบูชา ต่อมาได้มีชาวบ้านในตำบลโ หลงเดินทางไปในมัสการศาลเจ้าพ่อคงเพชร จึงได้อัญเชิญมาประดิษฐานที่ตำบลบางโหลง และใน วันที่ 23 เมษายนของทุกปี เป็นพิธีไทยปิดทองและสงฆ์เจี๊ว ชาวบ้านจะนำเครื่องสังเวทมาบูชา พอตอนบ่ายจะทำพิธี "ส่งเรือ" เป็นพิธีสงเคราะห์เคราะห์ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

ตำบลราชาเทวะ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

วัดกิ่งแก้ว ตั้งอยู่ที่ 23 ถ.กิ่งแก้ว หมู่ 13 ต.ราชาเทวะ สร้างเมื่อปี พ.ศ 2428 เดิมเรียกว่า "วัด กิ่งไผ่" ต่อมาหม่อมแก้วได้มาทำนุบำรุงและบูรณะพัฒนาวัดให้เจริญมั่นคง จึงได้ขนานนามวัดใหม่ว่า "วัดกิ่งแก้ว" มาจนถึงปัจจุบันวัดกิ่งแก้วได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา เมื่อประมาณ พ.ศ. 2429 มี โบสถ์และภายในมีพระประธานหน้าตักกว้าง 5 ศอกเศษ ปางมารวิชัย และมีหลวงปู่เฝือกเป็นพระเครื่อง ที่เคารพบูชาและหายาก ฝาผนังโบสถ์มีภาพจิตรกรรมฝาผนังซึ่งวาดได้สวยงาม และมีเจดีย์ 1 องค์ และยักษ์ 2 คน ถูกระบองเฝ้าหน้าประตูโบสถ์ บริเวณวัดร่มรื่นสะอาด สวยงาม พระพุทธรูปที่ ประดิษฐานภายในวัดกิ่งแก้ว ได้แก่ หลวงพ่อสุข หลวงปู่เฝือก และหลวงพ่อศีล ภายในมีภาพ จิตรกรรมบนฝาผนังภายในโบสถ์วัดกิ่งแก้ว ได้ถ่ายทอดเรื่องราวในวรรณคดีไทย

ตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

วัดราษฎร์นมิตรศรัทธาธรรม เป็นวัดเก่าแก่มากสร้างเมื่อ พ.ศ.2440 มีปฏิสังขรณ์เป็นอาคารไม้สักแบบทรงไทยทั้งหมด มีภาพจิตรกรรมฝาผนัง แสดงนรก สวรรค์ และพุทธประวัติ และได้ชื่อเมื่อ พ.ศ.2542 เนื่องจากเป็นเขตเวนคืนของการสร้างสนามบิน ปัจจุบันสร้างในเขต หมู่ 1 ต.หนองปรือ เนื้อที่ 40 ไร่ สร้างโดยใช้งบประมาณ 200 กว่าล้านบาท โดยงบประมาณการสร้างของบริษัททำอากาศยานสากลกรุงเทพแห่งใหม่ มีศาลา โบสถ์ เมรุ หอระฆัง กุฏิ สวยงามทันสมัยมาก สร้างเมื่อ พ.ศ.2542 บรรยากาศร่มรื่น เหมาะกับการถือศีล ภาวนา นั่งสมาธิ

ตำบลบางน้ำผึ้ง อำเภพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดราษฎร์รังสรรค์ (วัดป่าตออินทร์) เริ่มสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2499 โดยทางหลวงตาอิน อินทญาโณ เมื่อครั้งเป็นฆราวาส ได้ศึกษาวิทยากรกับหลวงพ่อต่วน วัดกองแก้ว จนมีความรู้แตกฉานด้านกรรมฐาน ท่านมักจะไปนั่งกรรมฐานที่วัดร้างเก่าแก่ซึ่งเรียกกันว่า "ป่าวัดใหญ่" ท่านได้อุปสมบทและได้พัฒนาให้เป็นสำนักสงฆ์ใช้ชื่อว่า "สำนักสงฆ์วัดใหญ่ตามอินทร์" โดยสร้างโบสถ์เล็ก ๆ ขึ้นกลางน้ำใช้ชื่อว่า "โบสถ์น้ำ" ต่อมาเมื่อมีพระสงฆ์มากขึ้นชาวบ้านได้รวมได้สร้างกุฏิ ศาลา และได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "วัดราษฎร์ รังสรรค์" ภายในวิหารมี "หลวงพ่อใหญ่สัมมะกะโท" เป็นที่เคารพสักการะบูชา

วัดบางน้ำผึ้งนอก เป็นวัดเก่าแก่มิโบราณวัตถุที่น่าศึกษา มีภาพเขียนเก่าแก่ในวิหาร ซึ่งสันนิษฐานว่า สร้างตั้งแต่ยุคต้นแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา การเดินทางไปได้ทั้งทางน้ำและทางบก ทางบกไปตามถนนเพชรหึงษ์ เลี้ยวขวาตามถนนสายบัวฝั่งพัฒนา จะมองเห็นซุ้มประตูวัดบางน้ำผึ้งนอก อยู่ติดเขตตำบลบางกอบัว หรือถ้ามาทางน้ำโดยข้ามฝั่งจากท่าเรือวัดบางนานอก เขตกรุงเทพฯ มาท่าเรือวัดบางน้ำผึ้งนอก ภาพฝาผนังภายในวิหารวัดบางน้ำผึ้งนอก สร้างตั้งแต่ปีพ.ศ. 2454 โบสถ์เก่าแก่สร้างปี พ.ศ.2454 ยังคงเหลือสภาพความเก่าแก่ที่น่าศึกษา

ตำบลบางกระเจ้า อำเภพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดราษฎร์รังสรรค์ (วัดป่าตออินทร์) เริ่มสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2499 โดยทางหลวงตาอิน อินทญาโณ เมื่อครั้งเป็นฆราวาส ได้ศึกษาวิทยากรกับหลวงพ่อต่วน วัดกองแก้ว จนมีความรู้แตกฉานด้านกรรมฐาน ท่านมักจะไปนั่งกรรมฐานที่วัดร้างเก่าแก่ซึ่งเรียกกันว่า "ป่าวัดใหญ่" ท่าน

ได้อุปสมบทและได้พัฒนาให้เป็นสำนักสงฆ์ใช้ชื่อว่า "สำนักสงฆ์วัดใหญ่ตามอินทร์" โดยสร้างโบสถ์เล็ก ๆ ขึ้นกลางน้ำใช้ชื่อว่า "โบสถ์น้ำ" ต่อมาเมื่อมีพระสงฆ์มากขึ้นชาวบ้านได้รวมได้สร้างกุฏิ ศาลา และได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "วัดราษฎร์รังสรรค์" ภายในวิหารมี "หลวงพ่อบุญสมณะกะโท" เป็นที่เคารพสักการะบูชา

ตำบลบางกระสอบ อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดบางกระสอบ เป็นวัดเก่าแก่ ที่มีอายุกว่า 700 ปี และมีตำนานที่เล่าขานสืบต่อกันมาแต่โบราณกาล ว่ามี โยมดวง โยมทรัพย์สองผิวเมียไม่มีบุตรด้วยกัน อยู่มาวันหนึ่งได้ไปขุดดินฟันดินที่สะพานทองท้ายวัด ฟันไปตรงนั้น จอบได้กระทบกับขอบปากโอ่งที่ฝังในดินเสียงแก็ก ก็เอะใจแล้วตามฟันดินแล้วจึงออกมาดูขอบปากโอ่ง แดกออกจากตัวโอ่ง แล้วท่านก็มุดดู ปรากฏว่าในโอ่งใบนั้นมีเงินพดด้วง (เงินกลม) เต็มโอ่ง ประมาณ 40 –50 ปีบ

ตำบลบางกอบัว อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดบางกอบัว เป็นวัดเก่าแก่ สันนิษฐานว่าสร้างตั้งแต่ยุคคันแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ราวปี พ.ศ. 2274 โดยมีชาวมอญ ชื่อ มะทอ เป็นผู้สร้าง ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตรงข้าม ท่าเรือคลองเตย ตอนปากคลองพระโขนง การเดินทางที่จะไปวัดบางกอบัว ไปได้ทั้งทางน้ำและทางบก มีรถออกจากตลาดพระประแดง ไปตามถนนสายเพชรหึงษ์ถึงท่าเรือบางกอบัวจะมองเห็นซุ้มประตูวัดบางกอบัว หรือ มาทางน้ำโดยข้ามฝั่งจากท่าเรือวัดคลองเตยนอก มาท่าเรือวัดบางกอบัวจะสะดวกมาก

ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

วัดป่าเกด เป็นวัดเก่าแก่ เดิมชื่อวัดถนนเกด ซึ่งตาเกดเป็นผู้ขุดถนนสร้างทางเข้าวัดเป็นคนแรก บริเวณรอบวัดมีดินเกดขึ้นอยู่มากมาย ต่อมาจึงเรียกว่า วัดป่าเกด สร้างในสมัยรัชกาลที่ 2 เมื่อคราวฟื้นฟูพระพุทธศาสนาทั่วราชอาณาจักร ประมาณ พ.ศ.2360 ครั้นถึงสมัยรัชกาลที่ 3 สมเด็จพระสังฆราช (ด่อน) เป็นประธานร่วมกับกรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ วังหน้าในรัชกาลที่ 2 ได้มาสร้างอุโบสถวัดป่าเกด หน้าบันเป็นรูปครุฑลวดลายวิจิตรตระการตา สันนิษฐานว่าหลังจากได้สร้างพระสมุทรเจดีย์กลางน้ำแล้ว จึงได้มาสร้างอุโบสถนี้ขึ้น

วัดคันลัด เป็นวัดเก่าแก่ สร้างประมาณ พ.ศ.2349 เดิมวัดนี้เป็นที่ฝังช้างหลวง เรียกว่า “สุสานช้างหลวง” ลักษณะทั่วไป เป็นอาคารทรงไทย ชุ่มประตุน้ำต่างแคะสลักด้วยไม้สักกลดลวย ลงรักปิดทอง มีพระพุทธรูปเก่าแก่จากเมืองบันทะเลย์ ประเทศพม่า เรียกว่า “หลวงพ่อบันทะเลย์”

วัดโปรดเกศเชษฐาราม

วัดโปรดเกศเชษฐาราม เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี ชนิดสามัญ ตั้งอยู่เลขที่ 45 ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

หมู่บ้านรามัญในเทศกาลวันสงกรานต์

หมู่บ้านโรงเรือน หมู่ที่ 7 หมู่บ้านทรงคนอง หมู่ที่ 8 และบ้านหัวรอ หมู่ที่ 9 เป็นหมู่บ้านชุมชนชาวมอญ (มอญ) ติดต่อกันอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งอพยพมาอยู่ในประเทศ 187 ปีมาแล้ว ลักษณะบ้านเรือนเป็นบ้านไม้จั่วทรงไทยยกพื้นสูง วัฒนธรรมประเพณีที่น่าสนใจมีผู้มาเที่ยวชมในเทศกาลสงกรานต์ ในวันที่ 13 เมษายน ของทุกปี

ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

ป้อมพระจุลจอมเกล้าฯ รัชกาลที่ 5 เป็นฐานทัพกองทัพเรือเมื่อครั้งในอดีต ปัจจุบันใช้เป็นท่าทำการกองทัพเรือ ประกอบด้วย กองเรือทุ่นระเบิด การสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ โดยมีอนุสาวรีย์สมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ รัชกาลที่ 5 เป็นที่สักการะบูชา

ตำบลปากคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

องค์พระสมุทรเจดีย์ โบราณสถานศักดิ์สิทธิ์องค์พระสมุทรเจดีย์ พระประธานในวิหารและอาคารทรงยุโรป ประดิษฐานอนุสาวรีย์รัชกาลที่ 2 เปิดให้ประชาชนเข้านมัสการเป็นประจำทุกวัน และจัดเทศกาลประจำปีในเดือนพฤศจิกายน

วัดใหญ่ ตั้งอยู่ที่ 14 หมู่ที่ 3 ตำบลในคลองบางปลากด เป็นศูนย์รวมยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน มีวิหารประดิษฐานหลวงพ่โต ภายในวิหารมีภาพจิตรกรรมฝาผนังที่สวยงาม มีสถานที่เก็บและแสดงเครื่องใช้โบราณ / มีสวนสุขภาพ

กิ่งอำเภอบางเสาธง ตำบลบางเสาธง กิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ วัดบัวโรย สร้างเมื่อ พ.ศ. 2430 โดยมีนายโชติช่วง นางคล้อย เป็นผู้ดำเนินการสร้างวัด มีนามว่า "วัดโชติบัว" เพราะตั้งอยู่ริมคลองชวดบัว มีบัวหลวงขึ้นเป็นจำนวนมาก ต่อมาได้เพี้ยนเป็น "วัดชวดบัว" และได้ นามว่า "วัดบัวโรย" ประมาณ พ.ศ. 2460 ในคราวได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาการบูรณะพัฒนา วัดประมาณ พ.ศ. 2460 คุณแม่โมศ พักอุดม พร้อมด้วยนายถวิล พักอุดม บุตรชายอยู่คลองประกอก มาสร้างอาคารเสนาสนะเป็นจำนวนมาก พระอาจารย์ทั้ง ในปี พ.ศ.2430 - 2440 เป็นเจ้าอาวาสวัด องค์แรก และพระอธิการชิต ธรรมโม เป็นเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน (สำนักงานจังหวัดสมุทรปราการ, 2547)

ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรปราการ สามารถนำมาสรุปสถานที่ท่องเที่ยวได้ ดังนี้ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีทั้งหมด 2 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีทั้งหมด 23 แห่ง

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรปราการด้านการท่องเที่ยว

“เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและแพทย์แผนไทย” โดยมีแผนงานและโครงการที่ สนับสนุนส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรปราการ ในปี 2547 - 2550 (แผนยุทธศาสตร์ การพัฒนาจังหวัดสมุทรปราการ, 2548: 23 -36) ดังนี้

1. แผนงาน / โครงการส่งเสริมกิจกรรมชุดท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 1 วัน อ. บางพลี (เส้นทางน้ำบางพลี) งบประมาณ 2,950,000 บาท

1.1 จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ที่จังหวัดสมุทรปราการ คือ มีศูนย์บริการ การท่องเที่ยว มีสุขภาพ มีป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยว 1 แห่ง /ปี

1.2 นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมาท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 10,000 /ปี

1.3 มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว อ. พระสมุทรเจดีย์ – บ้านสาขลาเพิ่มขึ้น 250 ครั้ง /ปี

2. แผนงาน / โครงการส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลงทุนกิจกรรม การท่องเที่ยวธรรมชาติเชิงสุขภาพ (พื้นที่บางกะเจ้า) งบประมาณ 2,290,00 บาท

2.1 จำนวนแหล่งท่องเที่ยวสมบูรณ์ตามเกณฑ์ที่จังหวัดสมุทรปราการกำหนด คือ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว มีห้องสุขา มีป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยว 1 แห่ง/ปี

2.2 สถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติเชิงสุขภาพ เป็นที่สนใจของประชาชนโดยทั่วไปและนักท่องเที่ยว โดยมีผู้มาท่องเที่ยวหรือมาใช้ประโยชน์เพิ่มขึ้นทุกปี 10,000 /ปี

2.3 มีการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวในพื้นที่บางกะเจ้า 250 ครั้ง/ปี

3. แผนงาน / โครงการยกระดับมาตรฐานผู้ให้บริการนวดแผนไทยในจังหวัดสมุทรปราการ งบประมาณ 500,000 บาท ให้ผู้ให้บริการนวดแผนไทยที่ผ่านการอบรมหลักสูตร 372 ชั่วโมง เพิ่มขึ้น 30 %

4. โครงการปักไม้รวกปลูกป่าชายเลน งบประมาณ 150,000,000 บาท จำนวนระยะทางการพังทลายของชายฝั่งทะเลลดลง จากเดิม 20 กิโลเมตร เริ่ม 5 กิโลเมตร/ปี

5. โครงการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมสนับสนุนการจัดประเพณีรับบัว อำเภอบางพลี งบประมาณ 2,060,000 บาท ประเพณีรับบัวจังหวัดสมุทรปราการ เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เข้าชมมากขึ้น ร้อยละ 30 ของปีที่ผ่านมา โดยให้เพิ่มขึ้น 20,000 คน/ปี

6. โครงการอบรมให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวอำเภอบางพลี พระประแดง และพระสมุทรเจดีย์ ให้กับมัคคุเทศก์น้อยในจังหวัดสมุทรปราการ งบประมาณ 1,600,000 บาท จำนวนนักเรียนที่เข้าร่วมการอบรมเพื่อเป็นมัคคุเทศก์น้อยของจังหวัดสมุทรปราการ ปีละ 1,250 คน ภายใน 4 ปี

7. โครงการส่งเสริมกิจกรรมชุดท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระยะสั้น 1 วัน (เส้นทางพระสมุทรเจดีย์ – สาขา) งบประมาณ 2,950,000 บาท จำนวนแหล่งท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ที่จังหวัดสมุทรปราการกำหนด คือ มีศูนย์บริการนักท่องเที่ยว มีสุขา มีป้ายประชาสัมพันธ์บอกแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเพิ่มขึ้น การจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวทางน้ำบางพลี

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยด้านบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ปัจจัยด้านตัวแปร

อายุ

ปริญญา (2542) ได้ศึกษาบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีอายุระหว่าง 36-40 ปี ซึ่งอายุไม่มีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

จตุรเทพ (2543) ได้ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จังหวัดระนอง พบว่า อายุเป็นตัวแปรที่มีผลต่อบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จังหวัดระนอง เพราะบุคคลมีอายุแตกต่างกันย่อมมีประสบการณ์และมีความสามารถแตกต่างกันเนื่องจากอายุเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะทั้งทางร่างกายและจิตใจ

สุนนา (2543) ได้ศึกษาบทบาททางการบริหารของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อรองรับการกระจายอำนาจด้านการสาธารณสุข พบว่า อายุโดยเฉลี่ย 40 ปีจะมีบทบาทมากที่สุด ช่วงอายุ 31-40 ปี ซึ่งเป็นวัยกลางคน จะมีความมุ่งมั่นในการทำงาน เหมาะที่จะทำงานเพื่อส่วนรวม

วิรุณ (2544) ได้ศึกษาบทบาทของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในท้องที่ อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทในกิจกรรมต่างๆ โดยมีช่วงอายุ 31-45 ปี มากที่สุด และบางคนมีบทบาทมากกว่า 1 บทบาท

สมหมาย (2544) ได้ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม : ศึกษากรณีอำเภอกระทุ่มแบบ จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า บทบาทของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล มีอายุระหว่าง 25-40 ปี โดยมีค่าเฉลี่ย 48.1 ผลที่ได้

อายุของกลุ่มตัวอย่างต่างกันมีผลทำให้มีความคิดเห็นในบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วน
ตำบลในการจัดการสิ่งแวดล้อม

พรพนา (2547) ได้ศึกษาบทบาทของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลในการควบคุม
การปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารของอำเภอ โนนไทย จังหวัดนครราชสีมา พบว่าอายุไม่มี
ความสัมพันธ์กับบทบาทของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบล

ระดับการศึกษา

ปริญญญา (2542) ได้ศึกษาบทบาทของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่าระดับการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุดและ
ระดับการศึกษาไม่มีผลต่อบทบาทของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการ
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

จตุรเทพ (2543) ได้ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์
ทรัพยากรป่าไม้ จังหวัดระนอง พบว่า ระดับการศึกษามีผลต่อบทบาทของคณะกรรมการบริหาร
ส่วนตำบลในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ เนื่องจากบุคคลที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าย่อมมีโอกาส
ในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ สามารถหาความรู้เพิ่มเติมมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่า

สุนนา (2543) ได้ศึกษาบทบาททางการบริหารของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหาร
ส่วนตำบลเพื่อรองรับการกระจายอำนาจด้านการสาธารณสุข พบว่า ระดับการศึกษา มัธยมศึกษา
บทบาทโดยรวมอยู่ในระดับกลาง และระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น และ
สูงในทุก ๆ บทบาท

สมหมาย (2544) ได้ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลใน
การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม : ศึกษากรณีอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า บทบาท
ของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล มีระดับการศึกษาประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
34.6 ระดับการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ต่างกันไม่มีผลกับบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วน
ตำบลในการจัดการสิ่งแวดล้อม

ประสบการณ์ทำงาน

ศุมนา (2543) ได้ศึกษายาทบาททางการบริหารของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อรองรับการกระจายอำนาจด้านการสาธารณสุข พบว่า ประสบการณ์ทางการบริหาร ร้อยละ 69.6 ประสบการณ์ทางการบริหารกับบทบาทซึ่งคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลจะเป็นตัวกำหนดบทบาท

ความรู้ด้านการท่องเที่ยว

ปริญญา (2542) ได้ศึกษายาทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่าสมาชิกมีความรู้ด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 51.3 ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจังหวัดกาญจนบุรี

โสภี (2544) ศึกษา กลยุทธ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยใช้สื่อแผ่นพับกรณีศึกษา: การท่องเที่ยวล่องแก่ง ตำบลกรู่งชิง กิ่งอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปานกลาง ร้อยละ 43.9 และความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีผลต่อทัศนคติต่อปัจจัยด้านบุคคล

การรับรู้ข่าวสาร

สำนักบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และสำนักปลัดกระทรวงมหาดไทย (2541) ศึกษา ปัญหาและอุปสรรคของวัดไชยวัฒนาราม พบว่าขาดสื่อสารข้อมูล ที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยวและผู้สนใจให้รับรู้และดึงดูดใจ ชุมชนที่อยู่ในเขตอุทยานประวัติศาสตร์ ยังไม่ได้มีส่วนร่วมในการดูแลแหล่งโบราณสถานเท่าที่ควร โดยเฉพาะการเฝ้าระวังมิให้โบราณสถานถูกทำลายเพื่อค้นหาของเก่า การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบ ทำเขื่อนป้องกันน้ำท่วม หน่วยงานรัฐ เช่น ราชพัสดุ สำนักอุทยานประวัติศาสตร์ ขาดการประสานความเข้าใจ เรื่องการดูแลรักษาโบราณสถานของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องและยังไม่ได้ไปในทิศทางเดียวกัน

ปริญญา (2542) ได้ศึกษายาทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า สมาชิกมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการ

ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จาก โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ จากวารสาร/นิตยสาร 1-2 ครั้ง/สัปดาห์ และส่วนใหญ่ไม่เคยรับรู้ข่าวสารจากเอกสารทางวิชาการ หอกระจายข่าว ไปสเตอร์ และสื่อบุคคล ระดับของการรับรู้ข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 56.4 และการรับรู้ข่าวสารมีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี

เสมอ (2542) ได้ศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลด้านชุมชนในการจัดการป่าชุมชน พบว่า การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านป่าชุมชนด้านบวรร้อยละ 76 การได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติการจัดการป่าชุมชน ส่วนการได้รับข้อมูลที่ได้รับการชี้แจงจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติกับการจัดการป่าชุมชน

จตุรเทพ (2543) ได้ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ จังหวัดระนอง พบว่า การรับรู้ข่าวสารระดับการรับรู้ข่าวสารนั้นมีความสัมพันธ์กันกับความสามารถในการรับรู้ข่าวสาร

โสภี (2544) ได้ศึกษา กลยุทธ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยใช้สื่อแผ่นพับกรณีศึกษา: การท่องเที่ยวล่องแก่ง ตำบลกรุงชิง กิ่งอำเภออบพิดำ จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าปัจจัยกระตุ้นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ จุลสาร/แผ่นพับ ในระดับนาน ๆ ครั้งมากที่สุด

จากผลการทำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งสามารถนำมาสรุปได้ดังนี้ อายุส่วนใหญ่ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ระหว่าง 31-40 ปีขึ้นไป และอายุมีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะอายุเป็นตัวกำหนดความสามารถต่าง ๆ ของสมาชิกและกำหนดคุณลักษณะ, หน้าที่ความรับผิดชอบ ระดับการศึกษาของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับการศึกษาประถมศึกษา และการศึกษามีผลต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว เช่น แผ่นพับ สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ พบว่าระดับการศึกษาสูงย่อมมีโอกาสรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มากกว่าระดับการศึกษาต่ำ รวมถึงประสบการณ์ในการทำงานมีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล การรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะถ้าไม่มีข้อมูลก็ไม่สามารถดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาแนวความคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้นำมาสรุปเป็นตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ

ปัจจัยด้านบุคคล

1. อายุ
2. ระดับการศึกษา
3. ประสบการณ์ทำงาน
4. วิสัยทัศน์

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว

1. ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวการท่องเที่ยว
2. ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว
3. ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว
4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว

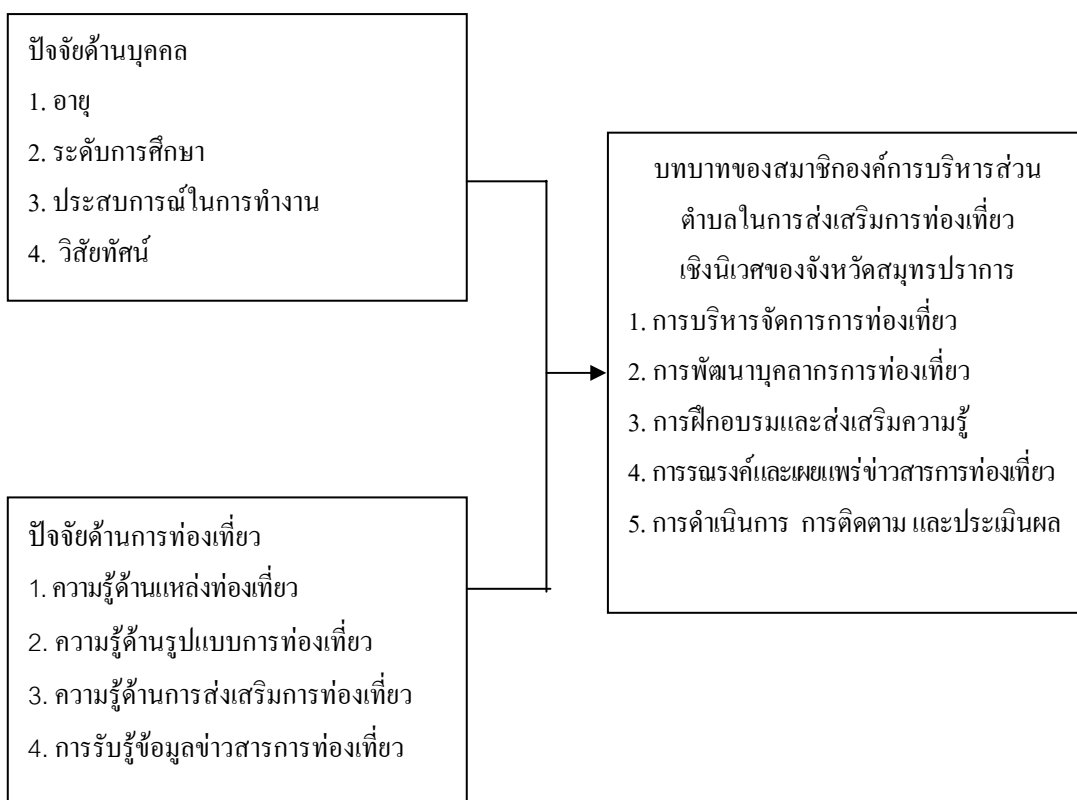
ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ

บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (X)

ตัวแปรตาม (Y)

สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลมีความแตกต่างกันกับการมีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

1. อายุที่ต่างกันของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน
2. ระดับการศึกษาที่ต่างกันของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน
3. ประสบการณ์ที่ต่างกันของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน
4. วิสัยทัศน์ที่ต่างกันของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว มีความแตกต่างกันกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

1. ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวการท่องเที่ยวที่แตกต่างของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน
2. ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยวที่แตกต่างของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน
3. ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่แตกต่างของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน
4. การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการศึกษาบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดสมุทรปราการนั้น ได้มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีวิธีการเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีการและอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษามีประชากร คือ สมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในจังหวัดสมุทรปราการ จะได้จำนวนประชากรทั้งหมด 647 คน (กรมการส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2547) วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล จากจำนวนประชากรทั้งหมด นำมาสุ่มตัวอย่างเพื่อการวิเคราะห์ ดังนี้

การสุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 1 คำนวณขนาดตัวอย่าง จากจำนวนประชากรทั้งหมด 647 คน โดยใช้หลักการคำนวณของ Yamane's (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2543 : 88) มีสูตรต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

โดย n = จำนวนของขนาดตัวอย่าง

N = จำนวนรวมของประชากรทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษา

e = ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ (โดยในการศึกษานี้กำหนดให้เท่ากับ 0.05)

แทนค่า $n = \frac{647}{1 + (647 \times (0.05)^2)}$

$$n = 247$$

ดังนั้นขนาดตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จึงเท่ากับ 247 คน

ขั้นตอนที่ 2 จัดแบ่งจำนวนตัวอย่างที่จะใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจะศึกษาจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรปราการ หาจำนวนตัวอย่างตามผู้บริหารของแต่ละตำบล โดยการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\text{จำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่ม / ชั้น} = \frac{\text{จำนวนประชากรตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรในแต่ละกลุ่ม / ชั้น}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ซึ่งสามารถแสดงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 1 การสุ่มตัวอย่างจากองค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดสมุทรปราการ ได้ดังนี้

องค์การบริหารส่วนตำบล	จำนวนประชากรทั้งหมด	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
1. บางเมือง	10	4
2. แพรกษา	12	5
3. บางโปรง	8	3
4. เทพารักษ์	10	4
5. บางด้วน	16	6
6. แพรกษาใหม่	15	6
7. บางน้ำผึ้ง	22	8
8. ทรงคนอง	26	10
9. บางกระเจ้า	18	7
10. บางกระสอบ	22	8
10. บางยอ	20	8
11. บางกอบัว	26	10
12. บางพลีใหญ่	46	18
13. ราชاتهวะ	30	11
14. บางปลา	30	11

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์กรบริหารส่วนตำบล	จำนวนประชากรทั้งหมด	จำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง
15. บางแก้ว	32	12
16. บางโกลง	22	8
17. หนองปรือ	6	2
18. เปรี่ง	18	7
19. บางบ่อ	22	8
20. คลองด่าน	26	10
21. คลองนิคมเขตรา	12	5
22. บางพลีน้อย	22	8
23. บ้านระกาศ	20	8
24. บางเพรียง	12	5
25. ในคลองบางปลากด	26	10
26. แหลมฟ้าผ่า	18	7
27. บ้านคลองสวน	8	3
28. นาเกลือ	16	6
29. บางเสาธง	34	13
30. ศิริษะจรเข้ น้อย	24	9
31. ศิริษะจรเข้ใหญ่	18	7
รวมทั้งสิ้น	647	247

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามปัจจัยด้านบุคคลของสมาชิกองค์กรบริหารส่วนตำบล ถามเกี่ยวกับ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ วิสัยทัศน์ มีการกำหนดกำหนดเป็นช่วงของอายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ วิสัยทัศน์ เป็นลักษณะ ให้เลือกตอบแบบมี หรือไม่มี และคำถามปลายเปิด

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ ได้สร้างแบบสอบถามดังนี้

2.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 15 ข้อ มีทั้งคำถามเชิงบวกและเชิงลบคละกัน ซึ่งมีคำตอบ 2 ลักษณะ คือ ใช่และไม่ใช่ สามารถสร้างแบบสอบถามใช้แบ่งระดับความรู้ ลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เชิงบวก

ตอบ ถูก ให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบ ผิด ให้คะแนน 0 คะแนน

เชิงลบ

ตอบ ถูก ให้คะแนน 0 คะแนน

ตอบ ผิด ให้คะแนน 1 คะแนน

คำถามเชิงบวก ได้แก่ข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 11, 14, 15

คำถามเชิงลบ ได้แก่ข้อ 7, 8, 9, 12, 13

โดยมีหลักเกณฑ์การจัดกลุ่มคะแนนความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 2 ระดับ

$$\frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{1 - 0}{2} = 0.5$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ซึ่งแบ่งคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.00 หมายถึง ความรู้ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00 – 0.50 หมายถึง ความรู้ในระดับน้อย

2.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 12 ข้อ มีทั้งคำถามเชิงบวกและเชิงลบคละกัน ซึ่งมีคำตอบ 2 ลักษณะ คือ ใช่

และไม่ใช้ สามารถสร้างแบบสอบถามใช้แบ่งระดับความรู้ ลักษณะคำถามแบบให้เลือกตอบ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

<u>เชิงบวก</u>	<u>เชิงลบ</u>
ตอบ ถูก ให้คะแนน 1 คะแนน	ตอบ ถูก ให้คะแนน 0 คะแนน
ตอบ ผิด ให้คะแนน 0 คะแนน	ตอบ ผิด ให้คะแนน 1 คะแนน

คำถามเชิงนิมมาน (เชิงบวก) ได้แก่ข้อ 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11

คำถามเชิงนิเสธ (เชิงลบ) ได้แก่ข้อ 2, 12

โดยมีหลักเกณฑ์การจัดกลุ่มคะแนนความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 2 ระดับ

$$\frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{1 - 0}{2} = 0.5$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ซึ่งแบ่งคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	0.51 – 1.00	หมายถึง	ความรู้ในระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	0.00 – 0.50	หมายถึง	ความรู้ในระดับน้อย

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยแหล่งข่าวความถี่ในการรับข่าวสาร โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ทุกวัน	ให้คะแนน	5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	ให้คะแนน	4
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	ให้คะแนน	3
เดือนละครั้ง	ให้คะแนน	2
ไม่เคย	ให้คะแนน	1

คะแนนที่ได้ สามารถกำหนดระดับของการรับรู้ข่าวสารดังนี้

ได้คะแนน 11-20	คะแนน	หมายถึง	ระดับความรู้ที่อยู่ในระดับต่ำ
ได้คะแนน 21-30	คะแนน	หมายถึง	ระดับความรู้ที่อยู่ในระดับปานกลาง
ได้คะแนน 31-40	คะแนน	หมายถึง	ระดับความรู้ที่อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติงานของสมาชิกบทบาทองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ ได้สร้างแบบสอบถามโดยใช้ Likert's Scale เป็นมาตราวัด ลักษณะในเชิงบวก โดยมีการให้คะแนนแบ่ง เป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับการปฏิบัติงาน

ปฏิบัติมากที่สุด	5
ปฏิบัติมาก	4
ปฏิบัติปานกลาง	3
ปฏิบัติน้อย	2
ไม่ปฏิบัติเลย	1

เมื่อรวบรวมข้อมูลแจกแจงความถี่แล้วใช้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งระดับการดำเนินการต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรปราการ ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็น 3 ระดับ

$$\frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} = \frac{5 - 1}{3} = 1.33$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวสามารถแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ย ซึ่งแบ่งคะแนนเฉลี่ยออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.67 – 5.00	หมายถึง	การปฏิบัติงานระดับมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.34 – 3.66	หมายถึง	การปฏิบัติงานระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 2.33	หมายถึง	การปฏิบัติงานระดับต่ำ

ในการวิจัยบทบาทสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้มีการทดสอบเครื่องมือโดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่น ดังนี้ไว้ดังนี้

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การหาความเที่ยงตรง ผู้วิจัยจะหาความเที่ยงตรงโดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อทำการตรวจสอบความถูกต้องเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่ หลังจากนั้นก็นำมาแก้ไขปรับปรุงเพื่อดำเนินการขั้นต่อไป

2. การหาความเชื่อมั่น ผู้วิจัยจะหาความเชื่อมั่นโดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ กับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือเหมือนกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นเป็นรายข้อ โดยใช้วิธีของ Kuder Richardson (KR20) สำหรับกรณีที่มีเพียง 2 คำตอบ และหาความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีการของ Cronbach (บุญเรียง, 2533: 183-193) สำหรับกรณีที่มีคำตอบตั้งแต่ 2 คำตอบขึ้นไป

2.1 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการวัดความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 และความรู้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เท่ากับ .88

2.2 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการวัดบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการด้วยสัมประสิทธิ์อัลฟา ผลปรากฏว่าเท่ากับ .86

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนี้

1. ส่งแบบสอบถามให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการแจกแบบสอบถามให้แก่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลตามจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 247 คนจาก 31 ตำบล โดยกำหนดเวลาในอยู่ในช่วงเดือน พฤศจิกายน – ธันวาคม 2547 ใช้เวลา 2 เดือนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. เก็บแบบสอบถามคืนตามจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
3. นำมาประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยบทบาทสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำไปประมวลผล ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยใช้สถิติร้อยละ
2. บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและร้อยละ แจกแจงความถี่แล้ววิเคราะห์ โดยใช้ \bar{X} (ค่าเฉลี่ยเลขคณิต)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่าง 2 กลุ่ม ใช้การวิเคราะห์ด้วย t-test และเปรียบเทียบหาความแตกต่างรายคู่
4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบกับความแตกต่างระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยตัวแปรอิสระ 1 ตัว (ระดับการวัดเป็นกลุ่ม) กับตัวแปรตาม 1 ตัว (ระดับการวัดเป็นช่วง) ใช้ความวิเคราะห์การผันแปรทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) หรือ F-test และถ้าพบว่ามีมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple Comparison) เพื่อทดสอบดูว่ากลุ่มย่อยคู่ใดที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี Sheffe'

สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ .05

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

ในการวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับบทบาท ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามปัจจัยด้านบุคคล ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ ได้เก็บข้อมูลจำนวนประชากร 247 คน ได้รับแบบสอบถาม 247 ชุด แล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ซึ่งผลการวิจัยได้นำเสนอแบ่งออกเป็น 4 ส่วน เรียงตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะปัจจัยด้านบุคคล

ส่วนที่ 2 ความรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 3 บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

ส่วนที่ 4 การทดสอบความแตกต่างระหว่าง อายุ ระดับการศึกษา วิสัยทัศน์ ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว ความรู้รูปแบบการท่องเที่ยว ความรู้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว การรับรู้ข่าวสารของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ

ปัจจัยด้านบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยด้านบุคคลของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 247 คน ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับ อายุ ระดับการศึกษา, ประสบการณ์การทำงาน, วิสัยทัศน์

ตารางที่ 2 จำนวน และร้อยละ จำแนกตามปัจจัยด้านบุคคล

			(n= 247)
	ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
1. อายุ			
	ต่ำกว่า 35 ปี	31	12.6
	35-40 ปี	66	26.7
	41 ปีขึ้นไป	150	60.7
2. ระดับการศึกษา			
	ประถมศึกษา	76	30.8
	มัธยมศึกษาและประกาศนียบัตร	133	53.8
	ปริญญาตรี	37	15.0
	สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.4
3. ประสบการณ์การทำงาน			
	ต่ำกว่า 1 ปี	17	6.9
	1-3 ปี	130	52.6
	4 ปีขึ้นไป	100	40.5
4. วิสัยทัศน์			
4.1	ในพื้นที่ของท่านจะมีการจัดพื้นที่เพื่อรองรับ การขยายตัวด้านการท่องเที่ยว		
4.1.1	ในพื้นที่ของท่านจะมีการจัดพื้นที่ เพื่อรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว ที่ตอบใช่	166	67.2
4.1.2	ในพื้นที่ของท่านจะมีการจัดพื้นที่ ที่เพื่อรองรับการขยายตัวด้านการ ท่องเที่ยวที่ตอบไม่ใช่	81	32.8
4.2	ท่านคิดว่าจะสามารถสร้างแหล่งท่องเที่ยว ที่มีมาตรฐาน		

ตารางที่ 2 (ต่อ)

(n= 247)		
ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
4.2.1 ท่านคิดว่าจะสามารถสร้างแหล่ง ท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานได้	207	83.8
4.2.2 ท่านคิดว่าจะสามารถสร้างแหล่งท่องเที่ยว ที่มีมาตรฐานที่มีมาตรฐานไม่ได้	40	16.2

ตารางที่ 2 สามารถอธิบายได้ดังนี้

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีอายุตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 60.7 รองลงมา คือ อายุ 35-40 ปี ร้อยละ 26.7 และอายุต่ำกว่า 35 ปี ร้อยละ 12.7 ตามลำดับ ระดับการศึกษา สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาและประกาศนียบัตร ร้อยละ 53.8 รองลงมา คือระดับประถมศึกษา ร้อยละ 30.8 ,ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 15.0 และระดับสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 0.4 ตามลำดับ ประสบการณ์ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีประสบการณ์การทำงาน ตั้งแต่ 1- 3 ปี ร้อยละ 52.6 รองลงมาคือ 4 ปีขึ้นไป ร้อยละ 40.5 และต่ำกว่า 1 ปี ร้อยละ 6.9 ตามลำดับ วิสัยทัศน์ ของสมาชิกขององค์การบริหารส่วนตำบล มีวิสัยทัศน์ในการจัดพื้นที่เพื่อรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยว ร้อยละ 67.2 และมีวิสัยทัศน์ในการสร้างแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน ร้อยละ 83.8

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว

ข้อมูลปัจจัยด้านความรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล แบ่งออกเป็นความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว, รูปแบบการท่องเที่ยว, ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

ตารางที่ 3 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว

ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว	ตอบถูก	ตอบผิด	(n = 247)		
			\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้
1. ท่านคิดว่า อบต.ของท่านสามารถจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้	181 (73.3)	66 (26.7)	.73	.44	มาก
2. คำว่า Eco Tourism มีความหมายว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	188 (76.1)	59 (23.9)	.76	.42	มาก
3. ท่านคิดว่าควรจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวตามขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของจังหวัด	142 (57.5)	105 (42.5)	.57	.49	มาก
4. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ	162 (65.6)	85 (34.4)	.66	.47	มาก
5. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	182 (73.7)	65 (26.3)	.74	.44	มาก
6. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม	168 (68.0)	79 (32.0)	.68	.46	มาก
*7. งานประเพณีของจังหวัดไม่ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	86 (34.8)	161 (65.2)	.35	.47	น้อย
*8. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม	7 (32.0)	168 (68.0)	.68	.46	มาก
*9. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์	184 (74.5)	63 (25.5)	.74	.43	มาก
10. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	201 (81.4)	46 (18.6)	.81	.39	มาก

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว	ตอบถูก	ตอบผิด	(n = 247)		
			\bar{X}	S.D.	ระดับความรู้
11. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สามารถช่วยปลูกฝังจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้	229 (92.7)	18 (7.3)	.93	.26	มาก
*12. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะต้องอำนวยความสะดวกสบายให้กับนักท่องเที่ยวอย่างเต็มที่	178 (72.1)	69 (77.9)	.72	.45	มาก
*13. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน่าจะก่อให้เกิดความสนุกสนานเป็นหลัก ไม่ได้ให้แง่คิดอะไร	97 (39.3)	150 (60.7)	.39	.48	น้อย
14. การท่องเที่ยวเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนของท่าน	216 (87.4)	31 (12.6)	.87	.33	มาก
15. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนายั่งยืน	224 (90.7)	23 (9.3)	.91	.29	มาก
รวม			.82	.57	มาก

* หมายถึง คำถามเชิงลบ

ตารางที่ 3 ความรู้เรื่องแหล่งท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับมาก ซึ่งมี \bar{x} เท่ากับ .82 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านกลุ่มประชากร โดยเรียงลำดับตามค่า \bar{x} จากมากไปหาน้อย คือ ข้อ 11 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้เรื่องกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถช่วยปลูกฝังจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ \bar{x} เท่ากับ .93 ข้อ 1 ท่านคิดว่า อบต. ของท่านสามารถจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้ \bar{x} เท่ากับ .73 เป็นความรู้ระดับกลาง ข้อ 7 ความรู้ด้านงานประเพณีของจังหวัดไม่ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว \bar{x} เท่ากับ .35 ซึ่งมีความรู้น้อยที่สุด

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลด้านรูปแบบการท่องเที่ยวที่เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมในการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 รูปแบบ

(n = 247)		
ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
1. ศึกษาวิถีชีวิตชุมชน	111	44.9
2. ศึกษาธรรมชาติ	22	8.9
3. ศึกษาประวัติศาสตร์	16	6.5
4. ดูหิ่งห้อย	0	0.0
5. ดูนก	0	0.0
6. พายเรือ	66	26.7
7. ชมการเกษตร	19	7.7
8. ขี่จักรยาน	1	0.4
9. ประชุมสัมมนา	2	0.8
10. ตกปลา	10	4.0

ตารางที่ 4 ความรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความเห็นว่า ข้อ 1 กิจกรรมศึกษาวิถีชีวิตชุมชนมีความเหมาะสมกับพื้นที่ของตนเอง ร้อยละ 44.9 ข้อ 6 กิจกรรมพายเรือ ร้อยละ 26.7 ข้อ 2 การศึกษาธรรมชาติ ร้อยละ 8.9 ข้อ 7 การชมการเกษตร ร้อยละ 7.7 ข้อ 3 การศึกษาประวัติศาสตร์ ร้อยละ 6.5 ข้อ 10 ตกปลา ร้อยละ 4.0 ข้อ 9 การประชุมสัมมนา ร้อยละ 0.8 และ ข้อ 8 การขี่จักรยาน ร้อยละ 0.4 สำหรับ ข้อ 4 และ 5 คือกิจกรรมการดูหิ่งห้อยและการดูนกนั้น สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลไม่คิดว่าจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ตารางที่ 5 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเรื่องความรู้ในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ตอบถูก	ตอบผิด	\bar{X}	S.D.	(n = 247)
					ระดับความรู้
1. ในการดำเนินงานที่ผ่านองค์กรท่านได้ทำประชาคมหมู่บ้านก่อนทำแผนการท่องเที่ยว	181 (73.3)	66 (26.7)	.73	.44	มาก
*2. การทำแผนด้านการท่องเที่ยวของตำบลไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับนโยบายท่องเที่ยวของจังหวัด	87 (35.2)	160 (64.8)	.35	.47	น้อย
3. อบต.ของท่านได้ฝึกอบรมให้แก่ประชาชนซึ่งเป็นการช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว	192 (77.7)	55 (22.3)	.78	.41	มาก
4. การดำเนินงานตามแผนพัฒนาตำบลเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	200 (81.0)	47 (19.0)	.81	.39	มาก
5. การทำประชาสัมพันธ์เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่	205 (83.0)	42 (17.0)	.83	.37	มาก
6. การรักษาสภาพแวดล้อมเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและมีส่วนส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของท่าน	223 (90.3)	24 (9.7)	.90	.29	มาก
7. การสร้างโครงสร้างพื้นฐานเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	182 (73.7)	65 (26.3)	.74	.44	มาก
8. อบต.ของท่านทำสินค้า OTOP ซึ่งเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	206 (83.4)	41 (16.6)	.83	.37	มาก
9. การให้เอกชนเข้ามาลงทุนเป็นการกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในชุมชน	172 (69.6)	75 (30.4)	.70	.46	มาก
10. การรักษาความสะอาดและความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว	225 (91.1)	22 (8.9)	.91	.28	มาก

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ตอบถูก	ตอบผิด	\bar{X}	S.D.	(n = 247)
					ระดับ ความรู้
11. การส่งเสริมศิลปกรรมและภูมิปัญญาของ ชุมชนท้องถิ่นนั้นเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	224 (90.7)	23 (9.3)	.91	.29	มาก
*12. การส่งเสริมการลงทุนเรื่องท่องเที่ยว ไม่ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว	87 (35.2)	160 (64.8)	.35	.47	น้อย
รวม			.89	.45	มาก

ตารางที่ 5 ความรู้ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่องการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งมีค่ารวม \bar{X} เท่ากับ .89 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านกลุ่มตัวอย่างโดยเรียงลำดับตามค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อยว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในด้านการส่งเสริมศิลปกรรมและภูมิปัญญาของชุมชนท้องถิ่นนั้นเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการรักษาความสะอาดและความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว มากที่สุด \bar{X} เท่ากับ .91 ข้อ 1 การดำเนินงานที่ผ่านองค์กรท่านได้ทำประชามหมูบ้านก่อนทำแผนการท่องเที่ยว \bar{X} เท่ากับ .73 ข้อ 2 การทำแผนด้านการท่องเที่ยวของตำบลไม่จำเป็น ต้องสอดคล้องกับนโยบายท่องเที่ยวของจังหวัด ซึ่งมีค่า \bar{X} น้อยที่สุดเท่ากับ .35

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลจำแนกตามแหล่งข่าวสารและ
ความถี่ของการรับรู้ข่าวสาร

(n = 247)			
ประเภทของสื่อและความถี่	จำนวน	ร้อยละ	รวม
จากวิทยุ			
ทุกวัน	96	38.9	3.78
3-4 ครั้ง / สัปดาห์	52	21.1	
1-2 ครั้ง / สัปดาห์	64	25.9	
เดือนละครั้ง	18	7.3	
ไม่เคยได้รับ	17	6.9	
โทรทัศน์			
ทุกวัน	133	53.8	2.44
3-4 ครั้ง / สัปดาห์	38	15.4	
1-2 ครั้ง / สัปดาห์	54	21.9	
เดือนละครั้ง	13	5.3	
ไม่เคยได้รับ	9	3.6	
หนังสือพิมพ์			
ทุกวัน	115	46.6	2.88
3-4 ครั้ง / สัปดาห์	40	16.2	
1-2 ครั้ง / สัปดาห์	52	21.1	
เดือนละครั้ง	27	10.9	
ไม่เคยได้รับ	13	5.3	
วารสาร			
ทุกวัน	20	8.1	2.75
3-4 ครั้ง / สัปดาห์	57	23.1	
1-2 ครั้ง / สัปดาห์	70	28.3	
เดือนละครั้ง	42	17.0	
ไม่เคยได้รับ	58	23.5	

ตารางที่ 6 (ต่อ)

			(n = 247)
	ประเภทของสื่อและความถี่	จำนวน	ร้อยละ
เอกสารทางวิชาการ			
	ทุกวัน	23	9.3
	3 - 4 ครั้ง / สัปดาห์	22	8.9
	1 - 2 ครั้ง / สัปดาห์	67	27.2
	เดือนละครั้ง	64	25.9
	ไม่เคยได้รับ	71	28.7
โปสเตอร์			
	ทุกวัน	21	8.5
	3 - 4 ครั้ง / สัปดาห์	20	8.1
	1 - 2 ครั้ง / สัปดาห์	65	26.3
	เดือนละครั้ง	81	32.8
	ไม่เคยได้รับ	60	24.3
สื่อบุคคล			
	ทุกวัน	40	16.2
	3 - 4 ครั้ง / สัปดาห์	40	16.2
	1 - 2 ครั้ง / สัปดาห์	70	28.3
	เดือนละครั้ง	45	18.2
	ไม่เคยได้รับ	52	21.1
อื่นๆ			
	ทุกวัน	2	7.7
	3 - 4 ครั้ง / สัปดาห์	2	7.7
	1 - 2 ครั้ง / สัปดาห์	5	19.2
	เดือนละครั้ง	9	34.6
	ไม่เคยได้รับ	8	30.8

ตารางที่ 6 สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลได้รับความรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากวิทยุมากที่สุด มีค่า \bar{X} เท่ากับ 3.78 รองลงมาคือจากสื่อบุคคลและหนังสือพิมพ์ มีค่า \bar{X} เท่ากับ 2.88

สำหรับ การรับข้อมูลข่าวสารจากวารสาร มีค่า \bar{X} เท่ากับ 2.75 การรับข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวจาก ข่าวสารจากเอกสารวิชาการ, โทรทัศน์และโปสเตอร์ มีค่า \bar{x} น้อยที่สุดเท่ากับ 2.44

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ตารางที่ 7 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว

(N = 247)								
บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
1. อบต.กำหนดนโยบายด้านการ ท่องเที่ยวในพื้นที่	43 (17.4)	56 (22.7)	74 (30.0)	47 (19.0)	27 (10.9)	2.83	1.23	ปานกลาง
2. แบ่งเขต (Zoning) การจัดการ พื้นที่ท่องเที่ยว	62 (25.1)	52 (21.1)	90 (36.4)	33 (13.4)	10 (4.0)	2.50	1.12	ปานกลาง
3. ผู้รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยว ที่อยู่ใน อบต. ที่แน่นอน	39 (15.8)	78 (31.6)	57 (23.1)	57 (23.1)	16 (6.5)	2.73	1.17	ปานกลาง
4. ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มี อยู่ในพื้นที่ให้ดีขึ้น	47 (17.4)	45 (22.7)	79 (30.0)	56 (19.0)	20 (10.9)	2.83	1.21	ปานกลาง
5. จัดเก็บผลประโยชน์ของ ผู้ประกอบการให้ยุติธรรม	45 (18.2)	45 (18.2)	73 (29.6)	52 (21.1)	35 (13.0)	2.92	1.28	ปานกลาง
6. จัดสรรงบประมาณรายจ่าย ด้านการท่องเที่ยว	44 (17.8)	48 (19.4)	83 (33.6)	51 (20.6)	21 (8.5)	2.83	1.19	ปานกลาง
7. จัดการด้านความปลอดภัย ของประชาชนและนักท่องเที่ยว	32 (10.9)	55 (23.3)	61 (24.7)	65 (26.3)	34 (13.8)	3.06	1.24	ปานกลาง
8. จัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ของประชาชนและนักท่องเที่ยว	27 (10.9)	61 (24.7)	76 (30.8)	57 (23.1)	26 (10.5)	2.98	1.15	ปานกลาง

ตารางที่ 7 (ต่อ)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	(N = 247)		
						\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
9. สร้างกลยุทธ์ใหม่ๆในการ บริหารจัดการด้านการตลาด	40 (16.2)	55 (22.3)	80 (32.4)	55 (22.3)	17 (6.9)	2.81	1.15	ปานกลาง
10. สร้างเครือข่ายความร่วมมือ ภายในและภายนอกหน่วยงาน	29 (11.7)	51 (20.6)	87 (35.2)	59 (23.9)	21 (8.5)	2.97	1.12	ปานกลาง
11. ส่งเสริมการลงทุนของเอกชน	35 (14.2)	51 (20.6)	96 (38.9)	51 (20.6)	14 (5.7)	2.83	1.08	ปานกลาง
12. รักษากฎระเบียบของ แหล่งท่องเที่ยว	28 (11.3)	60 (24.3)	68 (27.5)	69 (27.9)	22 (8.9)	2.99	1.15	ปานกลาง
13. ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของประชาชน	14 (5.7)	50 (20.2)	66 (26.7)	88 (35.6)	29 (11.7)	3.29	1.08	ปานกลาง
14. การจัดการท่องเที่ยวของอบต. ควรสอดคล้องกับนโยบาย การท่องเที่ยวของจังหวัด	24 (9.7)	40 (16.2)	95 (38.5)	65 (26.3)	23 (9.3)	3.09	1.08	ปานกลาง
15. สนับสนุนกฎหมายที่ เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม การท่องเที่ยว	25 (10.1)	68 (27.5)	58 (23.5)	81 (32.8)	15 (6.1)	2.97	1.12	ปานกลาง
16. กำหนดมาตรการการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	14 (5.7)	50 (20.2)	66 (26.7)	88 (35.6)	29 (11.7)	3.14	1.10	ปานกลาง
17. กำหนดระบบการจัดการ ขยะและมลพิษ	24 (9.7)	40 (16.2)	95 (38.5)	65 (26.3)	23 (9.3)	3.32	1.06	ปานกลาง
รวม						2.75	3.01	ปานกลาง

ตารางที่ 7 บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการบริหารจัดการ มีค่า \bar{X} เท่ากับ 2.75 ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 17 กำหนดระบบการจัดการขยะและมลพิษ เป็นการปฏิบัติงานมากที่สุด มี \bar{X} เท่ากับ 3.32 เรื่อง ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่ให้ดีขึ้น, การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายด้านการท่องเที่ยวและส่งเสริมการลงทุนของเอกชน มี \bar{X} เท่ากับ 2.83 ข้อ 2 แบ่งเขต (Zoning) การจัดการพื้นที่ท่องเที่ยวมี \bar{X} น้อยที่สุด เท่ากับ 2.50

ตารางที่ 8 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว

บทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว อบต.						\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
	ไม่ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด			
	(n = 247)							
1. จัดอบรมสัมมนาให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลปีละ 1 ครั้ง	51 (20.6)	55 (22.3)	53 (21.5)	47 (19.0)	41 (16.6)	2.89	1.37	ปานกลาง
2. อบรมเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลด้านการท่องเที่ยวปีละ 2 ครั้ง พื้นที่ท่องเที่ยว	79 (32.0)	38 (15.4)	65 (26.3)	44 (17.8)	21 (8.5)	2.55	1.32	ปานกลาง
3. จัดอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่นในพื้นที่ปีละครั้ง	97 (39.3)	51 (20.6)	48 (19.4)	43 (17.4)	8 (3.2)	2.25	1.23	ต่ำ
4. จัดอบรมมัคคุเทศก์น้อยปีละ 1 ครั้ง	103 (41.7)	48 (23.1)	57 (30.0)	32 (13.0)	7 (2.8)	2.16	1.18	ต่ำ
5. เชิญวิทยากรด้านการท่องเที่ยวมาบรรยายให้ประชาชนและผู้สนใจเข้าฟัง	79 (32.0)	53 (21.5)	59 (23.9)	46 (18.6)	10 (4.0)	2.41	1.22	ปานกลาง
6. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่อบต.	39 (15.8)	56 (22.7)	58 (23.5)	51 (26.7)	66 (11.3)	2.95	1.25	ปานกลาง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	(n = 247)		
						\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
7. ระดมสมองในการแก้ไขปัญหา การท่องเที่ยว	55 (22.3)	53 (21.5)	46 (18.6)	67 (27.1)	26 (10.5)	2.87	1.33	ปานกลาง
8. ให้เจ้าหน้าที่อบต. ไปอบรมกับ หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว	58 (23.5)	62 (25.1)	56 (22.7)	56 (22.7)	15 (6.1)	2.67	1.28	ปานกลาง
9. ให้เจ้าหน้าที่อบต. ไปอบรมกับ หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว บริหารจัดการด้านการตลาด	49 (19.8)	70 (28.3)	59 (23.9)	47 (19.0)	22 (8.9)	2.51	1.12	ปานกลาง
10. ประเมินผลการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่	68 (27.5)	54 (21.9)	55 (22.3)	52 (21.1)	18 (7.3)	2.10	1.15	ต่ำ
11. มอบรางวัลให้แก่เจ้าหน้าที่ ที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน	54 (21.9)	74 (30.0)	45 (18.2)	52 (21.1)	22 (8.9)	2.84	1.12	ปานกลาง
12. ส่งเสริมระบบสารสนเทศเพื่อ ให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว	52 (21.1)	66 (26.7)	51 (20.6)	64 (25.9)	14 (5.7)	2.68	1.15	ปานกลาง
13. จัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ ของบุคลากรทั้งภายในและ นอกองค์กร	47 (19.0)	68 (27.5)	58 (23.5)	58 (23.5)	16 (6.5)	2.45	1.12	ปานกลาง
14. สร้างมัคคุเทศก์ดีเด่นประจำ หมู่บ้าน	88 (35.6)	55 (22.3)	50 (20.2)	45 (18.2)	9 (3.6)	2.01	1.01	ต่ำ
15. ผลิตเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ความสามารถในพื้นที่ของท่าน	69 (27.9)	54 (21.9)	67 (27.1)	37 (15.0)	20 (8.1)	2.63	1.17	ปานกลาง
รวม						2.58	2.89	ปานกลาง

ตารางที่ 8 บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในด้านการพัฒนาบุคลากร มีค่า \bar{X} รวม เท่ากับ 2.58 ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับ \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 6 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่ อบต. มี \bar{X} เท่ากับ 2.95 เป็นกรปฏิบัติงานมากที่สุด ข้อ 8 ให้เจ้าหน้าที่ อบต. ไปอบรมกับหน่วยงานด้านการท่องเที่ยวมี \bar{X} เท่ากับ 2.67 ข้อ 14 การสร้างมัคคุเทศก์ดีเด่นประจำหมู่บ้าน มีค่า \bar{X} น้อยที่สุด เท่ากับ 2.01

ตารางที่ 9 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการด้านการการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก มาก ที่สุด	\bar{X}	S.D.	(n = 247)	
							ระดับ การ ปฏิบัติ	
1. เชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ เกี่ยวกับการท่องเที่ยว	74	60 (30.0)	46 (24.3)	50 17 (18.6)	2.50 (20.2)	1.29 (6.9)	ปานกลาง	
2. จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ ประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบ	63 (25.5)	61 (24.7)	57 (23.1)	53 13 (21.5)	2.56 (5.35)	1.22	ปานกลาง	
3. เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ หลากหลายในพื้นที่	54	68 (21.9)	62 (27.5)	50 13 (25.1)	2.61 (20.2)	1.18 (5.3)	ปานกลาง	
4. ระดมสมองของเยาวชนรุ่นใหม่ ในการจัดกิจกรรมท่องเที่ยว	50 (20.2)	62 (25.1)	77 (31.2)	47 11 (19.0)	2.62 (4.5)	1.13	ปานกลาง	
5. สนับสนุนสถาบันการศึกษามี ส่วนร่วมด้านการส่งเสริมความรู้ ด้านการท่องเที่ยว	37 (15.0)	80 (32.4)	49 (19.8)	64 17 (25.9)	2.77 (6.9)	1.18	ปานกลาง	
6. จัดอบรมแก่ประชาชนเพื่อให้ ช่วยกันรักษาสภาพสถานที่ ท่องเที่ยว	37 (15.0)	68 (27.5)	75 (30.4)	49 (19.8)	18 (7.3)	2.87	1.19	ปานกลาง
7. สนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยว	49 (19.8)	68 (27.5)	67 (27.1)	51 (20.6)	12 (4.9)	2.63	1.15	ปานกลาง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	(n = 247)		
						\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
8. สนับสนุนด้านงบประมาณ การท่องเที่ยวแก่ชุมชน	46 (18.6)	93 (16.6)	53 (37.7)	14 (21.5)	2.79 (5.7)	1.14		ปานกลาง
9. ออกแบบกิจกรรมที่สร้างความรู้ แก่ประชาชน	39	6668 (15.8)	56 (26.7)	18 (27.5)	2.79 (21.6)	1.17 (7.3)		ปานกลาง
10. พัฒนาอาชีพที่เป็นเอกลักษณ์ ของท้องถิ่น	33	44 (13.4)	79 (17.8)	65 (32.0)	26 (26.3)	3.03 (10.5)	1.18	ปานกลาง
11. อบรมงานด้านการบริการ แก่ประชาชน		3149 (12.6)	86 (19.8)	64 (34.8)	17 (25.9)	2.95 (6.9)	1.11	ปานกลาง
รวม						2.72	2.97	ปานกลาง

ตารางที่ 9 บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้ มีค่า \bar{X} รวม 2.72 อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 10 เป็นการปฏิบัติงานมากที่สุด มีค่า \bar{X} 3.03 ข้อ 7 สนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยว มีค่า \bar{X} 2.63 ข้อ 1 เชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีค่า \bar{X} น้อยที่สุดเท่ากับ 2.50

ตารางที่ 10 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล ในการรณรงค์และเผยแพร่ข่าวสาร

(n = 247)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
1. จัดให้มีกิจกรรมรณรงค์การ ท่องเที่ยวอนุรักษ์ในวันสำคัญๆ	24 9.7	56 22.7	82 3.2	66 26.7	19 7.7	3.00	1.09	ปานกลาง
2. ให้ความร่วมมือแก่หน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง	32 13.0	46 18.6	88 35.6	61 24.7	20 8.1	2.96	1.13	ปานกลาง
3. ให้องค์กรต่างๆที่เข้าร่วมรักษา สถานที่ท่องเที่ยวภายในพื้นที่ที่ รับผิดชอบ	43 (17.4)	47 (19.0)	91 (36.8)	48 (19.4)	18 (7.3)	2.80	1.15	ปานกลาง
4. สนับสนุนให้ อบต. มีศูนย์การ บริการข่าวสารด้านการท่องเที่ยว ภายในตำบล	41 (16.6)	57 (23.1)	76 (30.8)	43 (17.4)	30 (12.1)	2.85	1.24	ปานกลาง
5. สร้างหอกระจายข่าวในตำบล เป็นการเผยแพร่ความรู้ด้าน ท่องเที่ยว	25 (10.1)	56 (22.7)	60 (24.3)	80 (32.4)	26 (10.5)	3.11	1.17	ปานกลาง
6. ร่วมปลูกจิตสำนึกให้แก่ประชาชน รักษาธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและ ภูมิปัญญาของท้องถิ่น	27 (10.9)	41 (27.5)	64 (16.6)	85 (34.4)	30 (12.1)	3.20	1.18	ปานกลาง
7. รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวให้รักษา ธรรมชาติ	27 (10.9)	54 (21.9)	69 (27.9)	74 (30.0)	23 (9.3)	3.05	1.15	ปานกลาง
8. สื่อทางอินเตอร์เน็ตตำบล (www.tambal.com) ช่วยส่งเสริม การท่องเที่ยวในพื้นที่	31 (12.6)	72 (29.1)	70 (28.3)	55 (22.3)	19 (7.7)	2.83	1.14	ปานกลาง
9. จัดทำหนังสือเผยแพร่แหล่ง ท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของท่าน	51 (20.6)	54 (21.9)	73 (29.6)	49 (19.8)	20 (8.1)	2.73	1.22	ปานกลาง

ตารางที่ 10 (ต่อ)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อด.						(n = 247)		
	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
10. ทำบอร์ดคิดประกาศข่าวสาร ด้านการท่องเที่ยว	50 (20.2)	57 (23.1)	66 (26.7)	59 (23.9)	15 (6.1)	2.72	1.20	ปานกลาง
11 สนับสนุนงบประมาณ ในการทำประชาสัมพันธ์	40 (16.2)	60 (24.3)	59 (23.9)	75 (30.4)	13 (5.3)	2.84	1.17	ปานกลาง
รวม						2.91	3.14	ปานกลาง

ตารางที่ 10 ผลการวิจัยบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านการณรงค์และเผยแพร่ข่าวสาร มีค่า \bar{X} รวมเท่ากับ 2.91 ซึ่งเป็นระดับการปฏิบัติงานระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 6 เป็นการปฏิบัติงานมากที่สุด มีค่า \bar{X} เท่ากับ 3.20 ข้อ 9 จัดทำหนังสือเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของ มีค่า \bar{X} เท่ากับ 2.73 ข้อ 10 ทำบอร์ดคิดประกาศข่าวสารด้านการท่องเที่ยวมีค่า \bar{X} น้อยที่สุด เท่ากับ 2.72

ตารางที่ 11 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการดำเนินการ การติดตาม ประเมินผล

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.						\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด			
1. สนับสนุนช่วยเหลือบุคลากรที่ ทำงานด้านท่องเที่ยว	51 (20.6)	60 (24.3)	69 (27.9)	49 (19.8)	18 (7.3)	2.69	1.21	ปานกลาง
2. ประชุมชี้แจงนโยบายของ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	56 (22.7)	53 (21.5)	68 (27.5)	54 (21.9)	16 (6.5)	2.68	1.22	ปานกลาง
3. จัดทำโครงการที่ช่วยส่งเสริม การท่องเที่ยวในพื้นที่	45 (18.2)	51 (20.6)	87 (25.2)	44 (17.8)	20 (8.1)	2.77	1.17	ปานกลาง
4. ทำแผนปฏิบัติการด้านท่องเที่ยว ในแต่ละปีให้เป็นรูปธรรม ภายในตำบล	51 (20.6)	58 (23.5)	70 (28.3)	55 (22.3)	13 (5.3)	2.68	1.18	ปานกลาง
5. ปรับแผนงานให้ทันสมัย อยู่ตลอดเวลา	37 (15.0)	51 (20.6)	73 (29.6)	69 (27.9)	17 (6.9)	2.91	1.16	ปานกลาง
6. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ ประชาชน	54 (21.9)	52 (21.1)	72 (29.1)	54 (21.9)	15 (6.1)	2.69	1.20	ปานกลาง
7. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ ภาคเอกชนท้องถิ่น	79 (32.0)	58 (23.5)	65 (26.3)	32 (13.0)	13 (5.3)	2.36	1.20	ปานกลาง
8. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ ผู้ที่เกี่ยวข้อง	56 (22.7)	68 (27.5)	62 (25.1)	48 (19.4)	13 (5.3)	2.57	1.18	ปานกลาง
9. จัดทำเอกสาร รายงานผล การดำเนินงานของ อบต. ด้านการท่องเที่ยว	53 (21.5)	61 (24.7)	68 (27.5)	50 (20.2)	15 (6.1)	2.65	1.19	ปานกลาง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	(n = 247)		
						\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
10. ประกาศบุคลากรที่มีผลงาน ดีเด่นในการส่งเสริม การท่องเที่ยว	93 (37.7)	37 (15.0)	72 (29.1)	30 (12.1)	15 (6.1)	2.34	1.26	ปานกลาง
11. เร่งศึกษาปัญหาและอุปสรรค ที่ไม่บรรลุผล	69 (27.9)	47 (19.0)	52 (21.1)	59 (23.9)	20 (8.1)	2.65	1.32	ปานกลาง
12. ประเมินผลการดำเนินการ ด้านการท่องเที่ยวในแต่ละปี	71 (28.7)	52 (21.1)	64 (25.9)	46 (18.6)	14 (5.7)	2.51	1.24	ปานกลาง
13. กำหนดให้มีมาตรการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผล	64 (25.9)	58 (23.5)	62 (25.1)	47 (19.0)	16 (6.5)	2.57	1.24	ปานกลาง
14. ข้อเสนอแนะมาปรับปรุง แก้ไขอย่างรัดกุม	71 (28.7)	44 (17.8)	65 (26.3)	48 (19.4)	19 (7.7)	2.60	1.29	ปานกลาง
15. ปรับโครงการให้เหมาะสม และทันเหตุการณ์โดยตลอด	70 (28.3)	38 (15.4)	65 (26.3)	51 (20.6)	23 (9.3)	2.67	1.32	ปานกลาง
รวม						2.62	2.89	ปานกลาง

ตารางที่ 11 สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทใน การดำเนินการ การติดตาม ประเมินผล มีค่า \bar{X} รวม เท่ากับ 2.62 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 5 ปรับแผนงานให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา \bar{X} มากที่สุดเท่ากับ 2.91 ข้อ 8 และ 13 คือ การประชาสัมพันธ์นโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและกำหนดให้มีมาตรการติดตามตรวจสอบและประเมินผล มีค่า \bar{X} เท่ากัน คือ 2.57 ข้อ 7 ประชาสัมพันธ์นโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ภาคีผู้เกี่ยวข้อง \bar{X} น้อยที่สุด เท่ากับ 2.36

ตารางที่ 12 สรุบบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
(รวม 5 ด้าน) ตาม จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(n = 247)

บทบาทในการส่งเสริม การท่องเที่ยว อบต.	ไม่ ปฏิบัติ	ปฏิบัติ น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด	\bar{X}	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ
1. ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว	572 (13.6)	905 (21.6)	1304 (31.1)	1039 (24.7)	379 (9.0)	2.93	3.16	ปานกลาง
2. ด้านการพัฒนาบุคลากร การท่องเที่ยว	988 (26.7)	857 (23.1)	827 (22.3)	756 (20.4)	277 (7.5)	2.58	2.89	ปานกลาง
3. การฝึกอบรมและส่งเสริม การเรียนรู้	513 (18.9)	667 (24.5)	759 (27.9)	602 (22.2)	176 (6.5)	2.72	2.97	ปานกลาง
4. ด้านการรณรงค์และเผยแพร่ ข่าวสาร	391 (14.4)	600 (22.0)	798 (29.4)	695 (25.6)	233 (8.6)	2.97	3.14	ปานกลาง
5. การดำเนินการ การติดตาม ประเมินผล	920 (24.8)	788 (21.2)	1014 (27.4)	736 (19.9)	247 (6.7)	2.62	2.89	ปานกลาง
รวม						2.75	3.01	ปานกลาง

ตารางที่ 12 ผลการวิจัยบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลด้านบทบาทรวมพบว่า มีค่า \bar{X} รวมเท่ากับ 2.75 ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อเรียงลำดับมีค่า \bar{X} จากมากไปหาน้อย ข้อ 4 การรณรงค์และเผยแพร่ข่าวสาร มีค่า \bar{X} มากที่สุดเท่ากับ 2.97 สำหรับ ข้อ 1 การบริหารจัดการท่องเที่ยว มีค่า \bar{X} เท่ากับ 2.93 ข้อ 3 การฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้ มีค่า \bar{X} 2.72 ข้อ 5 การดำเนินการ การติดตาม ประเมินผลมีค่า \bar{X} 2.62 ข้อ 2 ด้านการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว มีค่า \bar{X} น้อยที่สุดเท่ากับ 2.58

การทดสอบการเปรียบเทียบการวิจัยตามตัวแปรต้น

ตารางที่ 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับอายุที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.962	2	2.981	2.004	.137
ภายในกลุ่ม	362.945	244	1.487		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 ผลการวิจัยเมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	21.044	3	7.015	4.900	.003
ภายในกลุ่ม	347.863	243	1.432		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 ทดสอบความแตกต่างรายคู่ของระดับการศึกษากับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
Scheffe'

ระดับการศึกษา	\bar{X}	1	2	3	4
ประถมศึกษา	3.16				*
มัธยมศึกษา	2.64			*	
ปริญญาตรี	2.43				
สูงกว่าปริญญาตรี	1.00		*		

ตารางที่ 15 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอธิบายได้ดังนี้

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา มีค่าเฉลี่ยที่ 3.16 มีบทบาทมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับปริญญาสูงกว่าปริญญาตรี ค่าเฉลี่ย 1.00

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ยที่ 2.64 มีบทบาทมากกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี 2.43

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยที่ 1.00 มีบทบาทน้อยกว่าองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ย 2.64

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามประสบการณ์

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	7.902	2	3.951	2.671	.071
ภายในกลุ่ม	361.005	244	1.480		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามวิสัยทัศน์

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	1.967	1	1.967	1.313	.253
ภายในกลุ่ม	366.940	245	1.498		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีวิสัยทัศน์ต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	.544	2	.272	.180	.835
ภายในกลุ่ม	368.362	244	1.510		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 18 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีที่ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	17.324	7	2.475	1.682	.114
ภายในกลุ่ม	351.583	239	1.471		
รวม	368.907	246			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 19 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยวต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 20 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยใช้ t-test เนื่องจากความรู้
ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว มี 2 กลุ่ม คือ ใช่ และไม่ใช่

t-test for paired samples

ลักษณะคำตอบ	กลุ่มที่ตอบ	Corr	2-tail Sig	Mean	SD	2-tail Sig
ใช่	157	-0.806	0.70	2.475	0.461	.000*
ไม่ใช่	90			1.471	1.225	

ตารางที่ 20 พบว่าเมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีตามความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยวต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว
จำแนกตามการรับรู้ข่าวสาร

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	16.115	2	8.058	5.573	.004
ภายในกลุ่ม	352.792	244	1.446		
รวม	368.907	246			

ตารางที่ 21 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวต่างกัน มีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 22 ทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการรับรู้ข่าวสารกับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ระดับการรับรู้ข่าวสาร	1	2	3
ระดับคะแนนที่1		*	
ระดับคะแนนที่2			
ระดับคะแนนที่3			

ตารางที่ 22 พบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างรายคู่การรับรู้ข่าวสารมีความแตกต่างกันในตัวแปรที่ 1 หมายถึง บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับปานกลางแตกต่างกันกับระดับของการรับรู้ข่าวสารในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข้อวิจารณ์

การวิจัยบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ผู้วิจัยได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 247 คน ซึ่งในการศึกษารุ่นนี้ มีตัวแปรต้นและตัวแปรตามที่ใช้ในการวิจัย โดยผลการศึกษามีดังนี้

ปัจจัยด้านบุคคล

จากปัจจัยด้านบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอายุระหว่าง 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 60.7 และมีระดับการศึกษา มัธยมศึกษา ร้อยละ 53.8 ประสบการณ์ในการทำงาน 1-3 ปี ร้อยละ 52.6 มีวิสัยทัศน์ในการขยายพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยว ร้อยละ 67.2 และจะสร้างแหล่งท่องเที่ยว ร้อยละ 83.8 แสดงให้เห็นว่าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนมากมีอายุ 41 ปีขึ้นไป และมีการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุด

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว

สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง โดยสามารถตอบแบบสอบถาม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ .82 ผลจากการศึกษาพบว่าความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล กลุ่มตัวอย่างมีความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุดเกี่ยวกับกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถช่วยปลูกฝังจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ เพราะนโยบายภาครัฐที่มีการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการสร้างความรู้ให้แก่ประชาชนทำให้ประชาชนมีความเข้าใจในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืน และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นสามารถนำมาซึ่งรายได้ให้แก่เศรษฐกิจของคนในชุมชน เช่นการขายผลิตภัณฑ์และสินค้าพื้นบ้านของคนในหมู่บ้าน ซึ่งเป็นการสร้างรายได้ให้ชุมชน จากที่กล่าวมาเป็นผลการวิจัยความรู้ด้านการท่องเที่ยวในระดับมาก ส่วนความรู้ในระดับน้อยนั้น ได้แก่ เรื่องงานประเพณีของจังหวัดไม่ได้ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะงานประเพณีนั้นเป็นความเชื่อของคนในอดีตว่า เป็นวิถีชีวิตของคนเฉพาะของคนในชุมชนหนึ่งๆเท่านั้น ไม่น่าจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ และในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน่าจะเกิดความสุขสนานเป็นหลัก ไม่ได้ให้แง่คิดอะไรมากนัก เพราะสมาชิกส่วนใหญ่คิดว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน่าจะเป็นการท่องเที่ยวที่สร้างสิ่งต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความสุขสนานอย่างเดียว ความจริงแล้วการท่องเที่ยวเชิง

นิเวศก็คือ การเดินทางท่องเที่ยวที่ได้สัมผัสกับความเป็นธรรมชาติมากที่สุดและการรักษาสภาพความเป็นธรรมชาตินั้นได้นานที่สุด โดยการศึกษาการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้อยู่คู่ชุมชนสืบไป ผลการศึกษาด้านรูปแบบในการท่องเที่ยว พบว่าสมาชิกส่วนใหญ่ได้เห็นว่ารูปแบบที่เหมาะสมต่อพื้นที่ของตนเอง คือ การศึกษาวิถีชีวิตของชุมชน เพราะความหลากหลายของคนในพื้นที่ด้านเชื้อชาติ เช่น ชุมชนมอญกับชุมชนชาวไทยใหญ่ ก็จะมีวิถีการดำเนินชีวิตก็จะแตกต่างกันไป เช่น ชีวิตความเป็นอยู่ของในคนชุมชน ภาษาพูด การแต่งกาย ฯลฯ รองลงมาคือ การพายเรือ เป็นรูปแบบของกิจกรรมกึ่งนิเวศอีกอย่างหนึ่งที่มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในปัจจุบัน เพราะพื้นที่หลายแห่งในจังหวัดสมุทรปราการนั้นสามารถพายเรือได้ เช่น บางน้ำผึ้งก็มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยการพายเรือชมธรรมชาติในลำคลอง ส่วนรูปแบบที่เหมาะสมน้อยที่สุดในเรื่องการคูหึ่งห้อยและการคุนุก เพราะสภาพทางธรรมชาติโดยรวมของจังหวัดสมุทรปราการส่วนใหญ่ยังไม่มีความเป็นระบบนิเวศอย่างสมบูรณ์แบบ สภาพความเป็นธรรมชาตินั้นยังมีน้อยเกินไป ทำให้แมลงต่าง ๆ และนกนั้นไม่เข้ามาอยู่อาศัย ทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวนี้จึงไม่เกิดขึ้น ผลจากการศึกษาด้านความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว สมาชิกมีความรู้ระดับมากในเรื่อง การรักษาความสะอาดและความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว, การรักษาสภาพแวดล้อมเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยว การทำสินค้า OTOP เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะการบริหารจัดการด้านความสะอาดและความปลอดภัยรวมถึงการรักษาพื้นที่ท่องเที่ยว นั้น ล้วนแล้วแต่เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาในพื้นที่ กลุ่มคนในพื้นที่ต้องการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยว จึงเกิดการรวมกลุ่มกันขึ้น เช่น เป็นการรวมกลุ่มกันของสมาคมแม่บ้านต่าง ๆ เพื่อผลิตสินค้านำมาขายให้นักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป ในปัจจุบันจะเห็นได้จากผลิตภัณฑ์และสินค้า OTOP จึงถือได้ว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวอีกทางหนึ่ง ส่วนความรู้ในระดับต่ำของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในเรื่องการทำการท่องเที่ยวของตำบลไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวของจังหวัด เพราะสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลคิดว่าพื้นที่ของตำบลแต่ละตำบลมีความแตกต่างกัน เช่น บางแห่งมีพื้นที่สีเขียว เหมาะที่จะเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ เช่น อบต. บางกระเจ้า, อบต. บางน้ำผึ้ง ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวแหล่งใหม่ของจังหวัดสมุทรปราการ นอกจากนี้ยังมีแหล่งมีพื้นที่ที่ท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสถานที่เป็นเชิงประวัติศาสตร์ เช่น อบต. แหลมฟ้าผ่า มีป้อมพระจุลจอมเกล้าฯ รัชการที่ 5 ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงอีกแห่งหนึ่งของจังหวัดสมุทรปราการ จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าตำบลแต่ละตำบลมีความเหมาะสมของพื้นที่ต่างกันทำให้มีการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวก็ต่างกันออกไปจึงไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับนโยบายโดยรวมของจังหวัดนั่นเอง ผลการศึกษารับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวพบว่ารับจากสื่อวิทยุมากที่สุด เพราะวิทยุสามารถเข้าถึงคนฟังได้ง่ายกว่าสื่ออื่น ๆ เช่น วารสาร

หนังสือพิมพ์ที่ตั้งใจใช้เวลาอ่านและการตีความหมายในสื่ออื่น ๆ ออกมา ประกอบกับสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ สื่อที่ได้รับน้อย คือ โปสเตอร์และเอกสารทางวิชาการ เพราะการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรปราการนั้นยังมีน้อย ควรจะส่งเสริมด้านสื่อประชาสัมพันธ์

การทดสอบสมมติฐาน

สำหรับผลการทดสอบสมมติฐาน 8 ประการ ปรากฏผลว่าผลการศึกษาเป็นไปตามสมมติฐาน 3 ประการ และไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ 5 ประการ โดยมีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน วิสัยทัศน์ มีความแตกต่างกันกับการมีบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

ผลจากการวิจัยพบว่าระดับการศึกษาของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เนื่องจากระดับการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาและมีเป็นผู้สูงอายุ การดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่จึงเป็นหน้าที่ของผู้ที่มีระดับการศึกษาน้อย ส่งผลให้เกิดการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ซึ่งค่อนข้างต่ำ ถ้าสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นกว่าเดิม ก็อาจจะทำให้บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเพิ่มมากขึ้น ผลจากการศึกษาพบว่า อายุ ประสบการณ์และวิสัยทัศน์ นั้นไม่มีผลต่อบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะอายุนั้นได้บ่งบอกถึงประสบการณ์ในการทำงานรวมถึงวิสัยทัศน์ไว้แล้ว จึงไม่เกิดความแตกต่างกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว ความรู้ด้านรูปแบบ ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันกับการมีบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถวิเคราะห์ได้ ดังนี้

ผลจากการวิจัยพบว่าความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะผลจากการวิจัยพบว่าในระดับความรู้ต่อการส่งเสริมการลงทุน ไม่ถือว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้ที่ผิดอยู่มาก เพราะเป็นความเชื่อส่วนบุคคลด้านการส่งเสริมการลงทุนนั้นต้องเป็นของเอกชน และสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จึงเป็นการยากที่จะเข้าใจเรื่องการลงทุนเป็นเรื่องที่ต้องที่ศึกษาให้ถ่องแท้จริงจะเข้าใจจริง และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่า จากการที่สมาชิก อบต. ที่มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาชั้นนั้น ทำให้ความสามารถในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารนั้นน้อยลง ส่วนความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวการท่องเที่ยวที่ไม่มีความสัมพันธ์กับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เพราะว่า ทุกคนมีความคิดที่ว่างานประเพณีไม่ถือเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะคิดว่าการประเพณีนั้นควรจะเป็นแค่วิถีชีวิตของคนในชุมชนอย่างเดียว ไม่น่าจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้และ ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีความสัมพันธ์กับบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยว เพราะสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่มีความคิดที่ตรงกันว่า อบต. ควรจะมีรูปแบบในการศึกษาวิถีชีวิตชุมชนและการพายเรือ ซึ่งเป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับพื้นที่โดยรวมของจังหวัดสมุทรปราการอยู่แล้วจึงไม่เกิดความแตกต่างกันในบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยด้านบุคคลและปัจจัยด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดสมุทรปราการ

การดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ สำหรับค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์จำแนกพหุ โดยกำหนดค่านัยสำคัญสถิติไว้ที่ระดับ .05

ผลการวิจัย

จากปัจจัยด้านบุคคลของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอายุระหว่าง 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 60.7 และมีระดับการศึกษา มัธยมศึกษา ร้อยละ 53.8 ประสบการณ์ในการทำงาน 1-3 ปี ร้อยละ 52.6 มีวิสัยทัศน์ในการขยายพื้นที่เพื่อรองรับการท่องเที่ยว ร้อยละ 67.2 และจะสร้างแหล่งท่องเที่ยว ร้อยละ 83.8 จากคำถามปลายเปิดด้านวิสัยทัศน์เพิ่มเติม คือ ต้องการจะส่งเสริมเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น เช่น ด้านการเกษตรกรรม การทำปลาสด มะม่วงน้ำดอกไม้ ด้านศิลปวัฒนธรรม เช่น ส่งเสริมประเพณีท้องถิ่น สงกรานต์พระประแดง ชุมชนมอญ ด้านอุตสาหกรรม เช่น การผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อช่วยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของชุมชน และ SME

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอยู่ในระดับ ปานกลาง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ .82 ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว คือ การศึกษาวิถีชีวิตชุมชน ร้อยละ 44.9 รองลงมาคือ การพาเที่ยว ร้อยละ 26.7 ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเท่ากับ .89 การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารด้านการท่องเที่ยวจาก วิทยุ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 3.78

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ 2 สมมติฐาน ซึ่งผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า

ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ วิสัยทัศน์ ซึ่งพิจารณาโดยรวมพบว่า มีความสัมพันธ์กับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นสมมติฐานที่ 1 เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรพบว่า ระดับการศึกษามีความแตกต่างกันกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.2 ส่วนอายุ, ประสบการณ์ และวิสัยทัศน์ ไม่มีความแตกต่างกันกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 1.1, 1.3 และ 1.4 (ตารางที่ 23)

ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ ความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยว ความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว โดยภาพรวมพบว่ามีความสัมพันธ์กับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 เมื่อพิจารณาแต่ละตัวแปรพบว่า ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว และการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวมีความแตกต่างกันกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.3 และ 2.4 ส่วนความรู้ด้านแหล่งท่องเที่ยวและความรู้ด้านรูปแบบการท่องเที่ยวไม่มีความแตกต่างกันกับบทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2.1 และ 2.2 (ตารางที่ 23)

ตารางที่ 23 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตัวแปรอิสระ	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
	เป็นไปตาม สมมติฐาน	ไม่เป็นไปตาม สมมติฐาน
1. ปัจจัยด้านบุคคล		
1.1 อายุ	√	
1.2 ระดับการศึกษา		√
1.3 ประสบการณ์		√
1.4 วิสัยทัศน์		√
2. ปัจจัยด้านการท่องเที่ยว		
2.1 ความรู้ด้านแหล่งเที่ยว		√
2.2 ความรู้ด้านรูปแบบ		√
2.3 ความรู้ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว	√	
2.4 การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว	√	

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว มีบทบาทอยู่ในระดับกลางค่อนข้างต่ำนั้น ควรให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมีความกระตือรือร้นในการทำงานด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยการมอบเงินรางวัลหรือประกาศนียบัตร เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจในการทำงาน การประกวดมัคคุเทศก์ดีเด่นประจำตำบลเป็นการเสริมสร้างบุคลากรการท่องเที่ยวที่ดี เพราะหมู่บ้านจะได้มีบุคคลต้นแบบของการท่องเที่ยว ส่วนในด้านความรู้เรื่องการท่องเที่ยวของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่อยู่ในระดับ

มัธยมศึกษาและประกาศนียบัตรนั้น ควรจะมีการสนับสนุนให้สมาชิกได้ศึกษาในระดับปริญญาตรี เพื่อเพิ่มความรู้ให้แก่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ควรมีการฝึกอบรมสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวโดยควรทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นการสร้างวิสัยทัศน์ในด้านการท่องเที่ยวให้แก่สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล การเชิญวิทยากรด้านการการท่องเที่ยวมาบรรยายเป็นการสร้างความรู้ด้านการท่องเที่ยวได้ดีและเป็นสิ่งที่น่าสนใจในการดำเนินการ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวในด้าน การพาเที่ยว นั้น ควรเพิ่มกิจกรรมการดูนก ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมที่น่าสนใจเป็นการเพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวให้เกิดความหลากหลายขึ้น สื่อในด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ของจังหวัดนั้นยังอยู่ในระดับน้อย ทำให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นไม่ทราบถึงการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสมุทรปราการ ควรส่งเสริมสื่อโฆษณาและประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวจังหวัดสมุทรปราการให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับแก่บุคคลทั่วไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยจะได้ผลที่ชัดเจน ควรศึกษาแบบเจาะลึกในพื้นที่ที่นั้น ๆ เช่น อำเภอ, ตำบล หรือแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจนจะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ให้กับพื้นที่นั้น ๆ อย่างแท้จริง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ควรมีหลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกตการณ์ สามารถนำมาใช้ในการเก็บข้อมูลแบบเจาะลึก ทำให้ข้อมูลนั้นชัดเจนขึ้น
3. เรื่องที่จะศึกษาต่อไป ควรมีการศึกษาด้านอื่นๆ ที่น่าสนใจ เช่น การบริหารจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว, การวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว, การจัดสวัสดิภาพและความปลอดภัยของพื้นที่, ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อชุมชนด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม รวมถึงปัญหาอุปสรรคในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว เช่น ประสิทธิภาพของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ความสำเร็จในการบริหารจัดการ คุณภาพชีวิตของประชาชนในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว การทำ OTOP หมู่บ้านส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นหัวข้อเรื่องที่จะเป็นการศึกษาแบบเจาะลึกต่อไป

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2538. นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
ปี พ.ศ. 2538- 2539 ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ม.ป.ท.

กันยา สุวรรณแสง. 2538. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทอักษรพิทยา.

กองราชการส่วนตำบล กระทรวงมหาดไทย. 2539. คู่มือพนักงานส่วนตำบล. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมปลการอง.

คณะกรรมการกระจายอำนาจไปสู่ท้องถิ่น. 2545. คู่มือการปฏิบัติงานด้านกระจายอำนาจไปสู่
องค์กรปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

จตุรเทพ โควินทวงศ์. 2543. บทบาทของคณะกรรมการบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์ทรัพยากร
ป่าไม้ จังหวัดระนอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.

จรรยา สุวรรณทัต. 2531. ความเชื่อเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก. เอกสารการสอนชุดวิชา
พัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดู หน่วยที่ 8- 15. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
กรุงเทพมหานคร.

ดร.ชนิ เอ็มพันธ์ และ สุรเชษฐ์ เศรษฐมาต. 2539. การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แนวคิดหลักการและ
ความเป็นไปได้ในการประยุกต์ใช้ในอุทยานแห่งชาติ. เอกสารประกอบการประชุมสัมมนา
อุทยานแห่งชาติกับนันทนาการและการท่องเที่ยวในศตวรรษหน้าเพื่อพัฒนาทรัพยากร
ที่ยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร. (อัคราเสนา).

ดร.ชนิ เอ็มพันธ์ และคณะ. 2547. คู่มือจำแนกเขตการท่องเที่ยวโครงการกำหนดเขตการท่องเที่ยว
เชิงนิเวศโดยหลักการช่วงชั้นโอกาสด้านนันทนาการ. รายงานเสนอต่อการท่องเที่ยวแห่ง
ประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: บริษัทเท็กซ์เอนด์ เจอร์นีส พับลิเคชั่น.

- นิตินาถ เจริญโกคราช. 2546. เอกสารประกอบการสอน รายวิชา การจัดการสิ่งแวดล้อม.
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. 2545. การปกครองท้องถิ่นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร
ไทย พ.ศ. ๒๕๔๐. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- บุญธรรม กิจปริดาบริสุทธิ์. 2535. ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพานิช.
- บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และสำนักปลัด กระทรวงมหาดไทย. 2541. โครงการศึกษา
แนวทางการบริหารและจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหาร
ส่วนตำบล (อบต.) และสภาตำบล (สต.). รายงานเสนอการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร.
- ปริญญา พรหมมินทร์. 2542. บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรพนา เกศรินทร์. 2547. บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการควบคุมการ
ปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารอำเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เพ็ญแข แสงแก้ว และคณะ. 2540. โครงการศึกษาลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศของ
นักท่องเที่ยวระหว่างปี 2539. กรุงเทพมหานคร.
- มนัส สุวรรณ. 2542. บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของ
ท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ หยีเฮง.
- มหาดไทย กลุ่มงานท้องถิ่น. ม.ป.ป. คู่มือสอบพนักงานส่วนตำบล. พิมพ์ครั้งที่ 2. ม.ป.ท.

- ราชบัณฑิตยสถาน. 2530. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- รัจรี นพเกตุ. 2540. จิตวิทยาการรับรู้. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วินิจ วีรยางกูล. 2532. การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร.
- วิรุณ มหิตธิกุล. 2544. บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ในท้องที่อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณ วลัยวานิช. 2539. ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ธรรมศาสตร์ท่าพระจันทร์.
- วรรณพร วณิชชานุกร. 2540. นิเวศท่องเที่ยว การท่องเที่ยวอนุรักษ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ทรอปส์คลับ.
- วรลักษณ์ ชีราโมกษ์. 2535. จิตวิทยากับการศึกษาพฤติกรรมกรรมการสื่อสาร เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมศาสตร์การสื่อสาร หน่วยที่ 1-8 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพมหานคร.
- ศูนย์วิจัยป่าไม้ คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2538. โครงการศึกษาการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ กรณี ภาคใต้. กรุงเทพมหานคร.
- สมหมาย ฤกษ์นำวี. 2544. ศึกษาบทบาทของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม : ศึกษากรณีอำเภอกระทุ่มแบบ จังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2542. รายงานขั้นสุดท้ายโครงการดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร.

- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย. 2542. รายงานขั้นสุดท้ายโครงการ
ดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร.
- สำนักงานคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (สกถ.). 2546.
คู่มือการปฏิบัติงานด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2546. แผนพัฒนาเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (2545 – 2549). กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานจังหวัดสมุทรปราการ. 2548. แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสมุทรปราการ.
สมุทรปราการ. (อัดสำเนา).
- _____. 2548. ข้อมูลจังหวัดสมุทรปราการ(online). Available: www.thaitambon.net.
- เสกสรร สายสีเส็ด. 2545. ระบบสารสนเทศเพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. ม.ป.ท.
- เสมอ ลิ้มชูวงศ์. 2542. บทบาทองค์การบริหารส่วนตำบลด้านชุมชนในการจัดการป่าชุมชน.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรเชษฐ์ เชษฐมาศ และ ดร.นิ เอ็มพันธุ์. 2538. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์.
เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องแนวทางการจัดการอุทยานแห่งชาติทางทะเล.
กรุงเทพมหานคร. (อัดสำเนา).
- สุมนา. 2544. บทบาททางการบริหารของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเพื่อ
รองรับการกระจายอำนาจด้านการสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- โสภี โสพิน. 2544. กลยุทธ์ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยใช้สื่อแผ่นพับ กรณีศึกษา :
การท่องเที่ยวล่องแก่ง ตำบลกรุงชิง กิ่งอำเภอนบพิตำ จังหวัดนครศรีธรรมราช.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหิดล.

อนุศักดิ์ เป่าบุญปรุง. 2542. การวิเคราะห์แผนพัฒนาท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีหาดแม่รำพึง
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยบูรพา.

องค์กรการบริหารส่วนตำบล. 2547. ไทยตำบลดอตคอม (online). Available:
www.thaitambon.com.

เอกพร จุ้ยสำราญ. 2546. บทบาทของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติดในอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท,
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Greenstein, F.I. 1975. **Personality and Politics : Handbook of Political Science : Micro
political Theory**. Massachusetts: Addison Wesley Publish Company.

James, J.G., et al. 1978. **Ivancevich Fundamentals of Management**. Dallas Business
Publications.

Leonard, B. and S. Philip. 1969. **Sociology**. New York: Harper & Row.

Schiffman, L.G. and L.L. Kanuk. 1994. **Consumer behavior**. 4th ed. New Jersey:
Englewood Cliffs., Prentice-Hall, Inc.

Wolman, B.B. 1989. **Dictionary of Behavioral Science**. 2nd. New York: San Diego Calif,
Academic Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

--	--	--

**แบบสอบถามประกอบการวิจัยเรื่อง
บทบาทของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ของจังหวัดสมุทรปราการ**

วัตถุประสงค์

การศึกษาครั้งนี้มีความประสงค์ที่การวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดสมุทรปราการ ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อนำไปใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

คำชี้แจง

1. โปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนตำบลให้ดียิ่งขึ้น
2. การตอบแบบสอบถามทุกข้อจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการวิเคราะห์สถิติ หากเว้นข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้แบบสอบถามชุดนั้นไม่สามารถนำมาใช้ได้ ขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามทุกข้อจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
3. แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ส่วน จำนวน 7 หน้า
 - ส่วนที่ 1 แบบสอบถามส่วนบุคคล
 - ส่วนที่ 2 แบบสอบถามด้านการท่องเที่ยว
 - ส่วนที่ 3 แบบสอบถามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน และ / หรือ เติมข้อความลงในช่องว่าง ()

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

อายุปี

ระดับการศึกษา

ประถมศึกษา ()	ปริญญาตรี ()
มัธยมศึกษา ()	ปริญญาโท ()
ประกาศนียบัตร ()	ปริญญาเอก ()

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง.....

- ระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง.....ปี / เดือน
- เป็นสมัยที่

วิสัยทัศน์

- ในพื้นที่ของท่านจะมีการจัดพื้นที่เพื่อรับรองการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวหรือไม่.....
- ท่านคิดว่าต้องการจะสร้างแหล่งท่องเที่ยวที่มีมาตรฐาน หรือได้ไม่.....
- ท่านต้องการสร้างกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างไร.....
- ระยะเวลาในการสร้างแหล่งท่องเที่ยว.....ปี
- ท่านจะอย่างไรให้แหล่งท่องเที่ยวของท่านได้เป็นที่เอกลักษณ์ของท้องถิ่น.....
- แผนยุทธศาสตร์พัฒนาตำบลได้มีการกำหนดแผนการไว้อย่างไร.....
- อาชีพของชุมชนท่านอาชีพใดที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวได้บ้าง.....
- ปัจจุบันกฎหมายใดที่ไม่เอื้อต่อการจัดการด้านการท่องเที่ยว.....
- จากการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นภารกิจในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว อบต.ท่านได้คิดจะสานต่ออย่างไร.....

ส่วนที่ 2 ความรู้ด้านการท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดแล้วพิจารณาว่า ท่านคิดเห็นอย่างไรกับการท่องเที่ยว แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับของความคิดเห็นของท่าน

2.1 ด้านแหล่งท่องเที่ยว

คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1. ท่านคิดว่าอบต.ของท่านสามารถจัดเป็นสถานที่ท่องเที่ยวได้		
2. คำว่า Eco Tourism มีความหมายว่าการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์		
3. ท่านคิดว่าควรจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยวตามขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว		
4. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบเชิงสุขภาพ		
5. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบนิเวศ		
6. ท่านคิดว่าแหล่งท่องเที่ยวของท่านเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบศิลปวัฒนธรรม		
7. งานประเพณีของจังหวัดไม่ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		
8. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรกรรม		
9. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์		
10. ปัจจุบันจังหวัดของท่านได้ทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		
11. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สามารถช่วยปลูกฝังจิตสำนึกการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้		
12. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จะต้องอำนวยความสะดวกสบายให้กับนักท่องเที่ยวอย่างเต็มที่		
13. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน่าจะก่อให้เกิดความสนุกสนานเป็นหลัก ไม่ได้ให้แง่คิดอะไร		
14. การท่องเที่ยวเป็นการสร้างรายได้แก่ชุมชนของท่าน		
15. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่ได้รับการพัฒนาที่ยั่งยืน		

2.2 ด้านรูปแบบการท่องเที่ยว

2.2.1 ท่านคิดว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวแบบใดที่เหมาะสมกับพื้นที่ของอบต.ท่าน

☐	ศึกษาวิถีชีวิตชุมชน	☐	พายเรือ / นั่งเรือ
☐	ศึกษาธรรมชาติ	☐	ชมการเกษตร
☐	ศึกษาประวัติศาสตร์	☐	จี่จักรยาน
☐	ดูหิ่งห้อย	☐	ประชุมสัมมนา
☐	ดูนก	☐	ตกปลา

2.3 ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1. ในการดำเนินงานที่ผ่านองค์กรท่านได้ทำประชาคมหมู่บ้านก่อนการทำแผนการท่องเที่ยว		
2. การทำแผนด้านการท่องเที่ยวของตำบลไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับนโยบายท่องเที่ยวของจังหวัด		
3. อบต.ของท่านได้ฝึกอบรมให้แก่ประชาชนซึ่งเป็นการช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว		
4. การดำเนินงานตามแผนพัฒนาตำบลเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		
5. การทำประชาสัมพันธ์เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่		
6. การรักษาสภาพแวดล้อมเป็นการรักษาแหล่งท่องเที่ยวและมีส่วนช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของท่าน		
7. การสร้างโครงสร้างพื้นฐานเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		
8. อบต.ของท่านทำ สินค้า OTOP ซึ่งเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		
9. การให้เอกชนเข้ามาลงทุนเป็นการกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในชุมชน		
10. การรักษาความสะอาดและความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยว		
11. การส่งเสริมศิลปกรรมและภูมิปัญญาของชุมชนท้องถิ่นนั้นเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		
12. การส่งเสริมการลงทุนเรื่องท่องเที่ยวไม่ถือว่าเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว		

2.4 ท่านเคยได้รับข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากสื่อต่อไปนี้หรือไม่

แหล่งข่าว	ไม่เคยได้รับ	เคยได้รับ ความถี่ที่ได้รับข่าวสาร			
		ทุกวัน	1-2 ครั้ง / สัปดาห์	3-4 ครั้ง / สัปดาห์	เดือนละครั้ง
วิทยุ					
โทรทัศน์					
หนังสือพิมพ์					
วารสาร					
เอกสารทางวิชาการ					
โปสเตอร์					
อื่นๆ โปรดระบุ.....					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความคิดเห็นขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความอย่างละเอียดแล้วพิจารณาว่า ท่านคิดเห็นอย่างไรกับบทบาทของ องค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการท่องเที่ยวของท่าน แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับของความคิดเห็นของท่าน โดยที่พิจารณาดังนี้

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล	ระดับของการดำเนินงาน				
	ปฏิบัติมากที่สุด	ปฏิบัติมาก	ปฏิบัติปานกลาง	ปฏิบัติน้อย	ไม่ได้ปฏิบัติเลย
ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว					
1. อบต.กำหนดนโยบายด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ให้ชัดเจน					
2. แบ่งเขต (Zoning) การจัดการพื้นที่ท่องเที่ยว					
3. มีผู้รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวภายใน อบต. ที่แน่นอน					
4. ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่ให้ดีขึ้น					
5. จัดเก็บผลประโยชน์ของผู้ประกอบการให้ยุติธรรม					
6. จัดสรรงบประมาณรายจ่ายด้านการท่องเที่ยว					

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล	ระดับของการดำเนินงาน				
	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่ได้ ปฏิบัติ เลย
7. จัดการด้านความปลอดภัยของประชาชนและ นักท่องเที่ยว					
8. จัดการด้านสิ่งแวดล้อมความสะอาดของประชาชนและ นักท่องเที่ยว					
9. สร้างกลยุทธ์ใหม่ๆในการบริหารจัดการด้านการตลาด					
10. สร้างเครือข่ายความร่วมมือภายในและภายนอก หน่วยงาน					
11. ส่งเสริมการลงทุนของเอกชน					
12. รักษากฎระเบียบของแหล่งท่องเที่ยว					
13. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน					
14. การจัดการท่องเที่ยวของอบต.ควรสอดคล้องกับ นโยบายการท่องเที่ยวของจังหวัด					
15. สนับสนุนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว					
16. กำหนดมาตรการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม					
17. กำหนดระบบการจัดการขยะและมลพิษ					
<i>ด้านการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว</i>					
1. จัดอบรม สัมมนาให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ปีละ 1 ครั้ง					
2. อบรมเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลด้าน การท่องเที่ยว ปีละ 2 ครั้ง					
3. จัดอบรมมัคคุเทศก์ท้องถิ่นในพื้นที่ ปีละครั้ง					
4. จัดอบรมมัคคุเทศก์น้อย ปีละ 1 ครั้ง					
5. เชิญวิทยากรด้านการท่องเที่ยวมาบรรยายให้ ประชาชนและผู้สนใจเข้าฟัง					
6. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่ อบต.					
7. ระดมสมองในการแก้ไขปัญหาการท่องเที่ยว					
8. ให้เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลไปอบรมกับ หน่วยงานด้านการท่องเที่ยว					

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล	ระดับของการดำเนินงาน				
	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่ได้ ปฏิบัติ เลย
9. ประสานงานกับหน่วยงานด้านการท่องเที่ยว อย่างต่อเนื่อง					
10. ประเมินผลการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่					
11. มอบรางวัลให้แก่เจ้าหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพ ในการทำงาน					
12. ส่งเสริมระบบสารสนเทศเพื่อให้ความรู้ ด้านการท่องเที่ยว					
13. จัดกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ของบุคลากรทั้ง ภายในและนอกองค์กร					
14. สร้างมีคฤเทศ์ดีเด่นประจำหมู่บ้าน					
15. ผลิตเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถในพื้นที่ของ ท่าน					
<i>ด้านการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้</i>					
1. เชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้เกี่ยวกับ การท่องเที่ยว					
2. จัดกิจกรรมการท่องเที่ยวให้ประชาชนในพื้นที่ รับผิดชอบ					
3. เพิ่มกิจกรรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายในพื้นที่					
4. ระดมสมองของเยาวชนรุ่นใหม่ในการจัดกิจกรรม ท่องเที่ยว					
5. สนับสนุนสถาบันการศึกษามีส่วนร่วมด้านการ ส่งเสริมความรู้ด้านการท่องเที่ยว					
6. จัดอบรมแก่ประชาชนเพื่อให้ช่วยกันรักษาภาพ สถานที่ท่องเที่ยว ให้คงอยู่ตามธรรมชาติ					
7. สนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องศึกษาผลกระทบของ การท่องเที่ยว					
8. สนับสนุนด้านงบประมาณการท่องเที่ยวแก่ชุมชน					
9. ออกแบบกิจกรรมที่สร้างความรู้แก่ประชาชน					
10. พัฒนาอาชีพที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น					
11. อบรมงานด้านการบริการแก่ประชาชน					

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล	ระดับของการดำเนินงาน				
	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่ได้ ปฏิบัติ เลย
<i>ด้านการรณรงค์และเผยแพร่ข่าวสารการท่องเที่ยว</i>					
1. จัดให้มีกิจกรรมรณรงค์การท่องเที่ยวอนุรักษ์ในวันสำคัญ					
2. ให้ความร่วมมือแก่หน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง					
3. ให้องค์กรต่างๆ ที่เข้าร่วมรักษาสถานที่ท่องเที่ยวภายในพื้นที่ที่รับผิดชอบ					
4. สนับสนุนให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีศูนย์บริการข่าวสารด้านการท่องเที่ยวภายในตำบล					
5. สร้างหอกระจายข่าวในตำบลเป็นการเผยแพร่ความรู้ด้านท่องเที่ยว					
6. ร่วมปลูกจิตสำนึกให้แก่ประชาชนรักษาธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาของท้องถิ่น					
7. รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวให้รักษาธรรมชาติ					
8. สื่อทางอินเทอร์เน็ตตำบล (www.Tambal.com) ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่					
9. จัดทำหนังสือเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวภายในพื้นที่ของท่าน					
10. ทำบอร์ดติดประกาศข่าวสารด้านการท่องเที่ยว					
11. สนับสนุนงบประมาณในการทำประชาสัมพันธ์					
<i>การดำเนินการ การติดตาม และประเมินผล</i>					
1. สนับสนุนช่วยเหลือบุคลากรที่ทำงานด้านการท่องเที่ยว					
2. ประชุมชี้แจงนโยบายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง					
3. จัดทำโครงการที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่					
4. ทำแผนปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยวในแต่ละปีให้เป็นรูปธรรม					
5. ปรับแผนงานให้ทันสมัยอยู่ตลอดเวลา					
6. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ประชาชน					

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล	ระดับของการดำเนินงาน				
	ปฏิบัติ มาก ที่สุด	ปฏิบัติ มาก	ปฏิบัติ ปาน กลาง	ปฏิบัติ น้อย	ไม่ได้ ปฏิบัติ เลย
7. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ มีคุณภาพท้องถิ่น					
8. ประชาสัมพันธ์นโยบายที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้ ผู้ที่เกี่ยวข้อง					
9. จัดทำเอกสาร รายงานผลการดำเนินงานขององค์การ บริหารส่วนตำบลด้านการท่องเที่ยว					
10. ประกาศบุคลากรที่มีผลงานดีเด่นในการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว					
11. เร่งศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่ไม่บรรลุผล					
12. ประเมินผลการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวใน แต่ละปี					
13. กำหนดให้มีมาตรการติดตามตรวจสอบและ ประเมินผล					
14. ข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขอย่างรัดกุม					
15. ปรับโครงการให้เหมาะสมและทันเหตุการณ์โดย ตลอด					

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานความเชื่อมั่น

ตารางผนวกที่ ข1 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานความเชื่อมั่นด้านความรู้
ของแหล่งท่องเที่ยว

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.5439	.7927
2	.6167	.7890
3	.5375	.7922
4	.3570	.8068
5	.0667	.8250
6	.6903	.7754
7	.5377	.7921
8	.4419	.8008
9	.7329	.7709
10	.2535	.8136
11	.2049	.8198
12	.3742	.8059
13	.6194	.8086
14	.6588	.8066
15	.2439	.8374

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .8316

ตารางผนวกที่ ข2 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานความเชื่อมั่นด้านความรู้
ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยว

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.6063	.8757
2	.3225	.8942
3	.4898	.8859
4	.6164	.8756
5	.7262	.8690
6	.3722	.8874
7	.5479	.8790
8	.7261	.8690
9	.7747	.8649
10	.7602	.8645
11	.7575	.8650
12	.6588	.8066

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .8859

ตารางผนวกที่ ข3 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวด้านการบริหารจัดการ

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.5484	.8514
2	.5319	.8515
3	.4474	.8555
4	.6711	.8475
5	.3838	.8583
6	.6445	.8501
8	.5361	.8534
9	.6198	.8485
10	.6642	.8468
11	.3186	.8680
12	.7771	.8448
13	.5995	.8499
14	.0704	.8902
15	.7542	.8450
16	.7211	.8447
17	.2976	.8635

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha =.8614

ตารางผนวกที่ ๔ ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวด้านการพัฒนาบุคลากรการท่องเที่ยว

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.5213	.8432
2	.4708	.8458
3	.6329	.8339
4	.5464	.8400
5	.2909	.8567
6	.4501	.8463
7	.3014	.8547
8	.5752	.8397
9	.6132	.8401
10	.4881	.8446
11	.6844	.8325
12	.6605	.8383
13	.6416	.8380
14	.3755	.8486
15	.4843	.8443

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .8522

ตารางผนวกที่ ข5 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวด้านการฝึกอบรมและส่งเสริมการเรียนรู้

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.8214	.8993
2	.6717	.9062
3	.6282	.9086
4	.7265	.9048
5	.6879	.9063
6	.7282	.9033
7	.5466	.9131
8	.6147	.9106
9	.7081	.9043
10	.5957	.9099
11	.7213	.9037

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .9142

ตารางผนวกที่ ๖6 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวด้านธรรมชาติและเผยแพร่ข่าวสารการท่องเที่ยว

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.4589	.7707
2	.6219	.8539
3	.4198	.7761
4	.6946	.8110
5	.3614	.7814
6	.5840	.8013
7	.5840	.8201
8	.2678	.8044
9	.4792	.7719
10	.3257	.8507
11	.7457	.7507

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .8014

ตารางผนวกที่ ข7 ผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรฐานของบทบาทในการส่งเสริม
การท่องเที่ยวด้านการดำเนินการ ติดตาม ประเมินผล

Item	Corrected Item-Total Correlation	Alpha if Item Deleted
1	.7467	.9131
2	.7976	.9113
3	.7494	.9129
4	.7804	.9120
5	.8542	.9102
6	.7933	.9119
7	.5689	.9218
8	.7712	.9120
9	.7740	.9125
10	.8015	.9106
11	.1230	.9396
12	.6429	.9162
13	.7432	.9137
14	.3408	.9239
15	.5368	.9193

Reliability Coefficients N of Cases = 30.0 N of Items = 15 Alpha = .9214